

JURNAL DE BORD

NR.4/2021
CONSTANȚA

COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR
„ALEXANDRU IOAN CUZA”

AN ȘCOLAR
2020-2021

cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE - 1

ISTORIE - 3

INTERVIU - 16

CIVIL VS MILITAR - 18

ACTIVITĂȚI - 25

MATEMATICĂ-34

CRITICĂ - 36

CART LITERAR - 48

POEZII - 60

AMINTIRI - 67

Drapelul de luptă- simbol al identității unității militare

Drapelul de luptă reprezintă un simbol al onoarei, vitejiei și gloriei militare. El reamintește fiecărui militar obligația de a servi cu credință Patria și de a apăra cu bărbăție, chiar cu prețul vieții, teritoriul sfânt al țării. Drapelul de luptă al unității este înmănat conducătorului unității într-un cadru solemn, plin de semnificații. De-a lungul timpului, Școala Copiilor de Marină de la Țiglina, Școala de Marină de la Constanța, Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța, au avut drapel de luptă, care a fost retras odată cu desființarea respectivelor unități.

În 1977, Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța își schimba sediul, unde era dezvelită și o placă cu denumirea liceului, în prezența oficialităților și a conducerii Marinei Militare. La 26 iunie 1984, se înmâna drapelul de luptă al unității într-un cadru solemn, fiind prezent Contraamiralul Ioan Mușat, comandant al Marinei Militare

Române. La 20 de ani de la desființarea Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța, se va reînființa un liceu militar la Constanța, sub denumirea Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”. La doi ani de la acest eveniment, cu ocazia aniversării a 139 de ani de existență a liceului militar de la malul mării, contraamiralul Mihai Panait, șef al Statului Major al Forțelor Navale, a înmănat, la 2 octombrie, drapelul de luptă al Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, în prezența invitaților, comandanți de mari unități, subordonate Statului Major al Forțelor Navale, și a unui eșantion reprezentativ al elevilor și personalului instituției. Momentul a fost marcat prin organizarea unei ceremonii militare și religioase restrânse. Ceremonialul de înmânare a drapelului de luptă este un moment solemn, de o mare încărcătură emoțională, înfăptuit în baza emiterii unui decret prezidențial, urmărind un **scenariu prestabilit prin lege**.

CUVÂNT
ÎNAINTE

Astfel, înmânarea Drapelului de Luptă al Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” ne obligă să transformăm ȘTIINȚA în putere, CURAJUL în abnegație, iar CREDINȚA în devotament și dragoste pentru patrie.

Misiunea Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, care preia tradiția tuturor instituțiilor care au pregătit cadrele Marinei Militare Române, este aceea de a furniza educația primară în formarea viitoarelor cadre militare, în special a celor din Forțele Navale Române. Colegiul militar de la Constanța și-a redeschis porțile în toamna anului 2018, după 20 de ani de la desființarea acestuia în 1998, pentru a stimula interesul adolescenților față de profesia militară, în general, precum și față de diversitatea domeniilor de activitate din Forțele Navale Române, în care aceștia își pot îndeplini aspirațiile profesionale și își pot construi o carieră.

Comandor dr. ing. Gabriel-Iulian Tănase
Comandantul Colegiului Național Militar
„Alexandru Ioan Cuza” Constanța

Fotograf eveniment:
Alina Davies

Istorie

139 de ani de la înființarea primei școli de cadeți marinari

Prof. dr. Adrian Ilie

Prin Înaltul Decret nr. 2408 al M.S. Regele Carol I, se înființa, în anul 1881, la 3 octombrie, **Școala copiilor de marină**, cu locația la Țiglina-Galați. Scopul acestei instituții era acela de a forma tinerii subofițeri atât de necesari Armatei Române. Pregătirea practică urma să fie realizată pe nava-școală „Mircea”, comandată în același an cu înființarea școlii. Bricul „Mircea” a fost construit relativ repede și și-a făcut intrarea în portul Galați la 12 august 1882, sub comanda viitorului amiral Vasile Urseanu.

Au existat mai multe momente ale evoluției acestei instituții. De la înființare au fost mai multe momente de cumpănă. Instituția a fost desființată sau și-a schimbat locația, pendulând între Galați și Constanța. Astfel, în 1904, școala a fost desființată, pentru a se reînființa, în 1920, la Constanța, unde va funcționa până în anul 1928. Din acest an va exista sub forma **Școlii de specialiști ai marinei**, transformată în anul 1938 în **Școala de submaistri de marină**. Sub această denumire își va desfășura activitatea până în anul 1950, în timpul regimului comunist.

În anul 1950 școala se va reîntoarce la Galați, sub numele **Școlii medii militare de marină**, până în anul 1957, când își va schimba denumirea în **Liceul Militar de Marină**, avându-l drept patron spiritual, din 1958, pe voievodul primei uniri a Țărilor Române, Mihai Viteazul.

Colonel Mihail Drăghicescu
(Mariana Gaur, George Petre, *Monografia Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța. 1950-1995*)

Nici această situație nu va fi definitivă, pentru că în anul 1960, liceul va fi desființat.

În anul 1973, se va reîntoarce la Constanța, acolo unde îi era locul, **Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”**, pentru a pregăti viitorii ofițeri ai Marinei Române. Va fi desființat în anul 1998, deși au existat discuții aprinse între profesorii liceului, prin vocea profesorului de istorie, Ion Moiceanu, și conducerea Ministerului Apărării Naționale.

În anul 2018, se va reînființa sub numele de **Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”**, preluând tradiția și istoria tuturor instituțiilor care au pregătit cadeții militari. În cele ce urmează vom prezenta activitatea mentorilor cadeților marinari, de la înființare până în zilele noastre.

În 1881, un reputat profesor a fost **coloneul Mihail Drăghicescu**, care și-a pus amprenta asupra primelor promoții de elevi marinari. Din amintirile foștilor săi elevi, deveniți ofițeri ai Marinei Române, se pot desprinde două idei: seriozitate și pregătire temeinică. Un adevărat savant, a fost pasionat de realizarea unor studii despre „Istoricul principalelor puncte de pe Dunăre și Marea Neagră”. Printre disciplinele pe care le predă cadeților se număra Geografia marinărească, Astronomia, Cosmografia și calculele nautice. Asemenea marilor navigatori care au realizat explorările geografice după a doua jumătate a secolului al XV-lea, colonelul Mihail Drăghicescu a inițiat tinerii în tainele marinăriei, a orientării după astre, a realizării și interpretării unor hărți sau portulane. A fost un profesor dur, dar în același timp blând, fiind apropiat de cadeți și încurajându-i să devină mai buni. Cu un talent oratoric deosebit, reușea să îi uimească pe elevi, aceștia rămânând multă vreme după prelegere, impresionați.

Contraamiral Ilie Irimescu
(Colecția Marian Moșneagu)

Un dascăl și un comandant de navă a fost **maiorul Ilie Irimescu**, care deținea în anul 1893 funcția de comandă la bordul crucișătorului „Elisabeta”. Pentru o scurtă perioadă a deținut și funcția de director de studii al Școlii copiilor de marină de la Țiglina, în anul 1882, avându-l ca subdirector de studii pe căpitanul Emanoil Koslinski. Printre cadrele didactice din acea perioadă îi putem aminti pe lt. A. Calotescu și lt. C. Mănescu, ce se ocupau cu pregătirea militară a cadeților, în timp ce I. Cetățeanu predă Limba Română și Istoria națională, iar A. Braunn predă Limba Italiană, atât de necesară pentru continuarea studiilor superioare. Savantul Grigore Antipa se îmbarca pe crucișătorul „Elisabeta”, aflat sub comanda lui Ilie Irimescu, și efectua o călătorie de studii, înconjurând Marea Neagră, timp de nouă luni, cu escale mai lungi la Sevastopol și Odessa, pentru a onora o promisiune mai veche făcută regelui.

Un alt dascăl renumit al elevilor marinari a fost **Eugeniu Botez (Jean Bart)**, profesor de istorie, geografie și gramatică la Școala de Marină din Constanța, deținând și funcția de director de studii în perioada 1902-1903. Jean Bart a fost atras de mare, a făcut practică pe Bricul „Mircea” și a avut funcții de comandă pe acesta. Le-a insuflat tinerilor cadeți ai marinei spiritul de aventură și dorința de cunoaștere.

Acești marinari destoinici au condus și au modelat caractere puternice atât de necesare Marinei Române în perioada interbelică și în timpul celui De-al Doilea Război Mondial.

Velierul „Mircea” (II) la sosirea în țară -17 mai 1939,
alături de cadeții marinari
(*Istoria tehnicii și a industriei românești*, vol. II,
Editura Academiei Române, București, 2020)

În perioada de după 1973, când Liceul Militar de Marină a fost reînființat la Constanța, și-au adus contribuția la obținerea unor rezultate cu elevii militari profesori precum: Oancea Gheorghe, care deținea și funcția de director-adjunct, Mariana Graur, Matilda Sandu, Claudia Mateescu, Mariana Morlova, Gabriela Georgescu, Marian Ghiță, Mihai Cupaciu, Constantin Teodorescu, Cristina Tudor, Stela Bold, Lidia Ignat, Alexandru Machițescu, Virginia Crăciun, Ion Băraru, Gheorghe Pelican, Ion Moiceanu, Constantin Fogoroși, Ioana Penache, Dan Jugănar, u ș.a. Rezultate au fost obținute la olimpiade și concursuri școlare, precum și la pregătire militară.

La conducerea Liceului Militar de Marină și mai apoi a Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, s-au aflat: contraamiral Anghel Petru, căpitan rangul I Mihai Ștefan, amiral Aron Mihai, contraamiral Petre George, lt. comandor Decebal Vrânceanu, comandor dr. ing. Iancu Ciocoi. Contraamiralul Nicolae Ștefan, fost locțiitor al comandantului Liceului Militar de Marină, s-a implicat alături de alte personalități în toate demersurile care au avut în vedere reînființarea Colegiului Militar la Constanța.

În prezent, la conducerea C.N.M.A.I.C. se află comandor dr. ing. Gabriel-Iulian Tănase, care are rolul de a conduce promoțiile de absolvenți către obținerea performanței școlare și militare.

Prin urmare, anul acesta se împlinesc 139 de ani de la debutul pregătirii cadeților marinari. Au fost perioade benefice pregătirii, elevii au acumulat cunoștințe temeinice și uneori și-au dat viața pentru Țară, devenind eroi ai neamului românesc. Instituția s-a desființat de câteva ori, dar de fiecare dată a re-născut precum „Pasărea Phoenix”, dorind să arate tuturor valoarea și potențialul creator. Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” continuă activitatea și tradiția acestor instituții. Putem conchide prin a spune că instituțiile care au pregătit militarii marinari au depus toate eforturile pentru a pregăti specialiști, la nivelul studiilor medii, care să fie capabili să urmeze instituții de învățământ superior, iar mai apoi să ocupe funcții de comandă în Forțele Navale Române.

**LA MULȚI ANI!
BUN CART ÎNAINTE!**

Edificiul Roman cu Mozaic – tablou fascinant al vieții în cetatea Tomisului

Prof. Mihaela Deancu

Descoperit în luna august a anului 1959, cu prilejul unor lucrări edilitare efectuate în apropierea Pieței Ovidiu din Constanța, ansamblul arhitectonic Edificiul Roman cu Mozaic este un monument din patrimoniul cultural material, cu valoare istorică, arheologică și culturală de excepție. Ruinele acestui măreț edificiu pot fi admirate pe faleza de sud-vest a Peninsulei, între Piața Ovidiu și Bulevardul Termele Romane.

Înălțată în perioada romano-bizantină, la sfârșitul secolului al III-lea și începutul secolului al IV-lea d. Hr., construcția propriu-zisă cuprindea trei terase tăiate în taluzul falezei și nivelate pentru asigurarea stabilității. Zidurile întregului edificiu au fost construite din cărămidă și piatră calcaroasă, legate cu mortar, iar accesul între terase se făcea cu ajutorul unor trepte masive de calcar. Prin terasarea falezei de vest a peninsulei și amenajarea, pe fiecare nivel, a unor spații comerciale, împodobite cu reliefuri de marmură și mozaicuri, romanii au dat portului tomitan dimensiunea celui mai important centru comercial din spațiul vest-pontic.

Pe terasa superioară se afla o sală impunătoare, fastuoasă, decorată elegant, punct de întâlnire pentru autorități, negustori, transportatori din toate regiunile Imperiului, locul unde se negociau afacerile și se fixau prețurile produselor.

Pereții sălii erau placați cu marmură, iar pilonii aveau la partea superioară plăci de marmură care reproduceau aspectul unor capiteluri. Pe același perete, nord-estic, se afla o platformă cu trepte, acoperită cu marmură care, probabil, era întrebuințată pe post de tribună pentru oratorii vremii. Terasa mediană și terasa inferioară cuprindeau câte unsprezece încăperi boltite, prevăzute cu intrări masive și praguri din calcar, ce serveau la depozitarea mărfurilor aduse de corăbiile care acostau în port. Funcționalitatea acestor încăperi este dovedită de numeroasele amfore descoperite în aceste incinte, care conțineau smirnă, tămâie, terebentină, mastic, colofoniu, ulei, crampoane de fier, piroane, ancore, tipare de opaițe și greutate pentru cântare. Pe terasa mediană se găsea o piațetă cu tarabe și prăvălii care arată că aceasta era destinată nu numai înmagazinării, ci și etalării mărfurilor. Situată la nivelul cheiurilor antice, terasa inferioară, probabil cea mai întinsă, este acum acoperită și conservată sub pământ.

Amplasarea și configurația construcției, decorul luxos, precum și materialul arheologic recuperat, demonstrează că această punte de legătură între oraș și port era un centru al vieții comerciale și sociale într-o perioadă de prosperitate economică a cetății Tomisului.

Purtând mărturia evenimentelor care s-au succedat pe aceste meleaguri, a evoluției societății și a valorilor unei civilizații reprezentative, Edificiul Roman cu Mozaic are o însemnată valoare istorică. Semn tangibil al prezenței romanilor în acest spațiu geografic, complexul arhitectonic cu mozaic reprezintă un reper identitar de netegăduit.

În sala terasei superioare se păstrează o parte din pavimentul cu mozaic, unul dintre cele mai mari și mai rafinate mozaicuri de pe întreg teritoriul fostului Imperiu Roman. În antichitate, remarcabilul mozaic policrom, realizat din cuburi mici de piatră naturală și marmură numite tessere, ocupa o suprafață de 2000 m², din care, astăzi, se mai conservă aproximativ 700 m².

Covorul cu mozaic împletește motive geometrice foarte cunoscute în lumea romană, cu puternice influențe bizantine, și este compus din două părți perfect armonizate: chenarul și tabloul central. Chenarul care înconjoară sala este format din benzi cu motive geometrice și vegetale stilizate: frunze de iederă, funia simplă și funia triplă (nodul lui David), valul etrusc, care încadrează și pun în valoare partea centrală. Tabloul central este format din cercuri înscrise în pătrate, decorate cu vase de tip Kantharos și arme (securi duble, scuturi).

8 • Jurnal de bord

Tehnicile folosite, culorile și repertoriul motivelor utilizate la realizarea pardoselii de mozaic, întâlnite la majoritatea operelor de artă din aceeași categorie și din același interval cronologic, fac din acesta un monument extraordinar al arhitecturii romane târzii și o dovadă a convergenței culturii din provinciile Imperiului Roman.

După cum precizează Mihai Sâmpetru în **Buletinul Monumentelor Istorice**, spre sfârșitul secolului al V-lea și începutul celui de-al VI-lea, edificiul a fost distrus de un cutremur submarin, însă ruinele sale au continuat să fie locuite până în veacul al VII-lea, fapt dovedit de materialul descoperit aici - opaițele de secol VI-VII. Astăzi, prin istoria pe care o poartă, ansamblul de terase cu mozaic, situat în zona portului antic, dezvăluie vizitatorilor o imagine sugestivă și fascinantă a legendarei cetăți a Tomisului.

Pentru siguranța și preservarea în condiții optime a valorosului monument de patrimoniu este indispensabilă împiedicarea pătrunderii apei pluviale și a luminii solare prin reabilitarea clădirii de protecție, precum și restaurarea pavimentului cu mozaic prin intervenții complexe asupra acestuia, inclusiv refacerea zonelor de plombare. De asemenea, pentru că efectul de seră creat de sticla clădirii de protecție determină atenuarea alarmantă a culorilor mozaicului, se impune introducerea unui sistem de iluminare corespunzător care să asigure conservarea propice a pavimentului.

Bibliografie:

- Bucovală, M., Lungu, V., *Edificiul roman cu mozaic de la Tomis*, Tipografia Honterus, Sibiu, 1997
 Rădulescu, A., *Istoria Dobrogei*, Editura Ex Ponto, Constanța, 1998
 Rădulescu, A., Lascu, S., Hașotti, P., *Ghid de oraș - Constanța*, Editura Sport-Turism, București 1985
 Sâmpetru, M., „Precizări cronologice în legătură cu Edificiul Roman cu mozaic de la Constanța” în *Buletinul Monumentelor Istorice*, Anul XLII; nr. în TOM: 4; anul 1973

In memoriam, Contraamiral (r) Niculae Ștefan (1935-2020)

O viață în slujba Marinei Militare Române

Prof. dr. Adrian Ilie

S-a născut la 29 august 1935 în satul Barza, comuna Tufeni, în județul Olt. A urmat cursurile Liceului teoretic și a obținut diploma de bacalaureat în 1953. S-a înscris la Școala Militară Superioară de Marină, pe care a absolvit-o în anul 1957.

A urmat Academia Militară Generală, Facultatea de Arme, Secția de marină, în anul 1978, și a fost desemnat șef de promoție la specialitatea marină.

A urmat și un Curs Academic Superior, absolvit în 1985, iar ulterior un Curs de conducere învățământ, în anul 1986.

În cariera militară a deținut gradele de Locotenent, în anul 1957, Căpitan de rangul I (comandor), în anul 1983, și Contraamiral de flotilă în retragere, din anul 2009.

De-a lungul carierei a deținut mai multe funcții printre care: Comandant de pluton comandă la Bateria Artilerie de Coastă, Agigea (1957-1958); Adjutantul comandantului Marinei Militare (1958-1960); Comandant companie elevi la Școala Militară Superioară de Marină (1960-1961); Ofițer în Secția planificare-mobilizare din Comandamentul Marinei Militare (1961-1963); Șef cabinet la Catedra Artilerie

din Școala Militară Superioară de Marină (1963-1964); Comandant companie elevi la Școala Militară Superioară de Marină (1964-1966); Secund pentru echipaj la Nava Școală „Mircea” pe timpul reparației capitale la Hamburg, Germania (1966); Șef birou personal din Școala Militară Superioară de Marină (1966-1976); Șef de stat major al Divizionului 306 Nave Școală (1978-1980); Ofițer în Secția Regulamente a Comandamentului Marinei Militare (1980-1982); Șef de stat major al Școlii Militare a Maiștrilor de Marină (1982-1985); Comandant al Divizionului 545 Artilerie de Coastă din Divizia 42 Maritimă (1985-1991).

În perioada 1991-1994, a devenit locțiitor al comandantului Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța, obținând numeroase premii cu elevii liceului la concursuri și olimpiade, fiind trecut în rezervă în anul 1994.

Cu prilejul ultimei vizite pe care a făcut-o la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, la debutul anului școlar 2020-2021, își aducea aminte și povestea despre participarea la concursurile între colegiile militare și despre implicarea sa în pregătirea loturilor, la diverse discipline. Fiind pasionat de matematică, la orele de studiu ale cadeților marinari, rezolva probleme cu aceștia, identificând potențialii participanți la olimpiade și concursurile de profil.

După momentul retragerii din activitate, a deținut funcția de director adjunct al Corpului Gardienilor Publici din Constanța și de prim-vicepreședinte al Organizației Județene a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere „Contraamiral Horia Macellariu”.

A fost preocupat și de domeniul publicistic, fiind coautor al **Monografiei promoției 1957**, a Școlii Militare Superioare de Marină, premiată de Clubul Amiralilor în anul 2008.

A publicat mai multe articole în **Buletinul Marinei Militare** și în presa civilă. De asemenea, a publicat în revista „Marea noastră”, Jurnalul de bord al marșului N.S. „Mircea” din anul 1979, pe traseul Constanța-Lisabona.

Contraamiralul de flotilă (r) Niculae Ștefan, în ziua aniversării a 85 de ani de viață, în anul 2020, a lansat cartea: *Pe marea vieții. Eseuri autobiografice*.

În tot acest timp nu a renunțat să fie aproape de tânăra generație, activând în calitate de director al Concursului de matematică „Viceamiral Vasile Urseanu”, aflat sub patronajul Ligii Navale, care a înregistrat 27 de ediții, concurs la înființarea căruia a contribuit decisiv și pe care a reușit, prin insistență la Ministerul Învățământului, să îl includă în calendarul județean, echivalent olimpiadelor școlare.

De asemenea, și-a legat definitiv numele de istoria marinei prin reușita reînființării Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, care preia tradițiile tuturor școlilor de marină, începând cu Școala copiilor de marină de la Țiglina, înființată în anul 1881.

A deținut și calitatea de membru al Ligii Navale Române și membru fondator al Asociației Absolvenților Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” Constanța.

Mentori ai elevilor Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța

ISTORIE

Prof. dr. Adrian Ilie

Meritele sale deosebite au fost recunoscute prin acordarea titlului de „Cetățean de Onoare” al comunei Tufeni, județul Olt, prin Ordinul „Meritul Militar”, clasa a III-a, a II-a și I, prin decorarea cu Ordinul „Virtutea Maritimă” în grad de Cavaler sau prin conferirea Emblemei de Onoare a Forțelor Navale.

Toată viața sa, contraamiralul Nicolae Ștefan a depus eforturi pentru afirmarea și dezvoltarea învățământului de marină. A fost mereu aproape de cadeții Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța. S-a stins din viață la 6 noiembrie 2020, lăsând în urmă câteva proiecte la care lucra și pe care le-ar fi dorit finalizate.

Cadeții Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța au avut șansa de a lucra cu profesori renumiți pentru activitatea lor. Printre aceștia îi putem aminti pe profesorul de matematică Gheorghe Pelican, profesorul de fizică Ion Băraru și profesorul de istorie Ion Moiceanu. Fără îndoială au fost și alți dascăli care și-au pus amprenta asupra viitorului tinerilor militari ai Forțelor Navale Române, pe care îi vom prezenta cu altă ocazie.

**Profesorul GHEORGHE PELICAN,
grad didactic I, matematică (1949-2016)**

Născut într-un sat din județul Tulcea, a urmat cursurile școlii primare și gimnaziale. După primele șapte clase, profesorul Gheorghe Pelican a urmat cursurile liceului din Medgidia și a absolvit Facultatea de Matematică din Craiova.

S-a întors în satul natal să-i introducă în tainele matematicii pe copiii consătenilor, iar în anul 1980, prin examen național, a devenit profesor al Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța.

Timp de 18 ani a contribuit la crearea multor generații de elevi model, majoritatea lor urmând apoi cursurile Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, ajungând ofițeri, ingineri, iar unii generali în Armata Română.

A participat cu elevii militari la diferite concursuri și olimpiade printre care amintim de Concursul de matematică-fizică organizat între liceele militare din țară, unde a obținut rezultate remarcabile.

A publicat probleme de matematică în Revista de Matematică și Informatică, editată la Constanța.

A fost profesor al **Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”** din Constanța, până în anul 1998, dată la care liceul a fost desființat.

Ulterior s-a transferat la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” din Constanța, unde a predat un an, iar mai apoi la Liceul Teoretic „Decebal” din Constanța, până în anul 2014, când a ieșit la pensie. A trecut în neființă în anul 2016, având regretul desființării Liceului Militar la care lucrase aproape două decenii. După reînființarea acestuia în anul 2018, munca sa la catedră va fi continuată de fiica sa, Tanța Mitrenca, profesor de matematică.

(Colecția Tanța Mitrenca)

Profesorul Ion Băraru, grad didactic I, Fizică

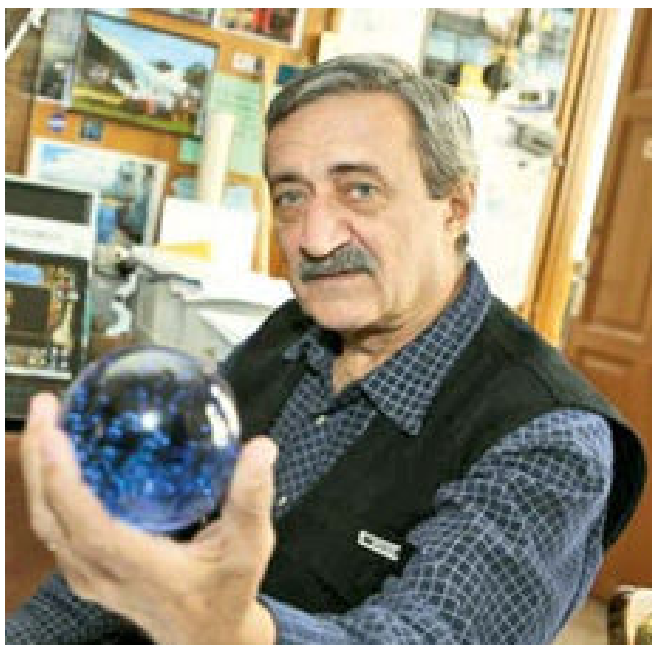
Și-a început activitatea didactică în anul 1974, după absolvirea Facultății de Fizică din cadrul Universității din București. În perioada 1974 - 1978 și-a desfășurat activitatea la Liceul Agricol din comuna Poarta Albă. A obținut definitivatul în învățământ în anul 1978. În perioada 1978 - 1986 și-a desfășurat activitatea în cadrul Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța, unde a obținut rezultate deosebite la concursurile și olimpiadele de fizică. În anul 1983 a obținut gradul didactic II, iar în anul 1988 gradul didactic I.

În perioada 1986 - 1990 a ocupat funcția de inspector de specialitate – fizică, în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Constanța, ocupând ulterior pentru un an funcția de inspector general adjunct, revenind apoi pe funcția de inspector de specialitate – fizică, între anii 1991 și 1997.

Din ianuarie 2003 până în anul 2007, a deținut funcția de director al Centrului Regional pentru Tinerii Capabili de Performanță. Cele mai bune performanțe le-a obținut cu elevii Colegiului Național „Mircea cel Bătrân” din Constanța, unde era titular, pregătind 500 de elevi pentru concursurile N.A.S.A. cu care a obținut peste 60 de premii.

Alături de elevii militari, în anul 1985
(Colecția Lucian Comănici)

Prof. Ion Băraru

Ion Moiceanu, profesor gradul didactic I, Istorie

Profesorul de istorie și publicistul Ion I. Moiceanu s-a născut la 19 octombrie 1944, la Rucăr. A frecventat licee din Câmpulung Muscel și Pitești, iar mai apoi Facultatea de Istorie din București. Din anul 1962 a fost profesor la școlile din Zorile și Ciocârlia de Sus, la Liceul din Ostrov, director la Urluia, pentru ca din 1977, când a obținut gradul didactic I, să profeseze la Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța, iar după desființarea acestuia, în 1998, la Liceul Teoretic „Ovidius” din Constanța, unde și-a încheiat cariera didactică.

În 1998, când a fost luată măsura abuzivă și nedreaptă a desființării liceului de marină, a dus o campanie susținută pentru a îndrepta acest neajuns, din păcate, fără succes.

A scris articole, proteste, am fost invitat la radio și TV, a trimis plicuri documentare președintelui României și guvernului, a adunat părinții elevilor, a suspendat cursurile și chiar a organizat o grevă, neconformă cu statutul militar al liceului.

A scris foarte multe articole de istorie, inserate în presă (cca. 550), făcându-și debutul în ziarul local „Dobrogea nouă” la 10 noiembrie 1973, cu Lecția de istorie, despre care spunea că „sunt fericit atunci când la ieșirea din clasă citesc pe fețele elevilor mei regretul că lecția de istorie s-a terminat, dar mai avem speranța că mai vin și altele”.

O lucrare importantă pe care a publicat-o în anul 2009 a fost *„Pagini din istoria adevărată a poporului român”* (predată și publicată). Profesorul Ion Moiceanu rămâne un naționalist, un iubitor al istoriei și un susținător al învățământului liceal militar.

Prof. Ion Moiceanu

ALBUM DE FAMILIE

Colonel (r) Vasile Vreme

Elev caporal Puținică Nicoleta
Clasa a XI-a A

INTERVIU

Întrebare: Puteți să ne oferiți niște sfaturi? Atât pentru noi, elevii mai mari, cât și pentru boboci?

Cu siguranță! Atitudinea responsabilă este cheia, indiferent de ce alegi sau ce îți place să faci, mereu trebuie să tratezi lucrurile cu seriozitatea necesară. Corectitudine, punctualitate, devotament pentru haina militară, perseverență – sunt unele dintre puținele lucruri ce caracterizează un militar. Voi, acum, la început de drum, trebuie să fiți perseverenți. Nu renunțați, orice ar fi, la visul vostru. Indiferent ce drum veți parcurge, rezultatul trebuie să fie cel pe care vi l-ați imaginat. În cazul unor zile mai grele, când simțiți că nu mai puteți, că vreți să renunțați, luați o zi de relaxare, două. Vă odihniți și după aceea continuați să luptați. Așa cum spunea Napoleon Bonaparte: „bastonul de mareșal se află în ranița fiecărui soldat.”.

Întrebare: Ați avut momente în care ați vrut să renunțați? Dacă da, ce va făcut să nu o faceți? Ce ne sfătuiți pe noi, ca elevi, să facem pentru a putea trece peste astfel de momente?

Momente în care am vrut să renunț, sută la sută, nu. Doar momente scurte, de nostalgie, aș putea spune, momente ce mă făceau să iau o pauză și să mă întorc cu forțe proaspete. Drumul meu în carieră militară nu a fost ușor, dar acel baston menționat mai devreme este țelul suprem. Am început viața militară în liceul de marină civilă de la Galați, specialitatea motoare și punte. La finalizarea acestuia am decis să aplic la infanterie, eu împreună cu alți 3 colegi de ai mei. Din păcate, am fost singurul ce a rezistat, ceilalți colegi ai mei renunțând. Am finalizat studiile în primii 10 ai academiei, moment de mare mândrie. Atunci am simțit cu adevărat că îmi încep cariera. Eram mai mult decât pregătit.

Întrebare: Puteți să ne spuneți o amintire sau un moment memorabil din academie / de pe timpul serviciului?

Am mai multe amintiri frumoase, spre exemplu admiterea la școală de înalte studii militare, în 1997. Am aplicat având doar un singur an de pregătire. Am zis „fie ce-o fi, dacă Dumnezeu mă vrea acolo, voi ajunge acolo.” Erau doar 11 locuri, prima dată când s-a dat admiterea cu test psihologic. Am intrat al optulea din cele 11 locuri. Doi ani mai târziu, la absolvire, am ieșit șef de promoție. Eram căpitan în acea vreme. A fost o perioadă frumoasă, îmi aduc aminte cu drag de acele momente. De asemenea, am foarte multe amintiri și din misiuni. Am fost în toate taberele militare române: Kosovo, Afganistan și Irak. Îmi aduc aminte de Kosovo, o zonă mică în mijlocul musulmanilor. Noi făceam bază pentru a apăra sârbii de albanezii musulmani din jur. Am stat 7 luni acolo. Am văzut multe lucruri ce m-au marcat.

Întrebare: O comparație între viață în serviciu și viață în retragere? Vă este dor de viață în serviciu?

INTERVIU

Da, o întrebare foarte bună. E o trecere destul de grea, e greu de acomodată, după atâția ani cu un program atât de strict, la un program mult mai lejer. În primele două luni de zile nu știam ce să fac, mi-am căutat un nou job, simțeam că încă sunt tânăr și pregătit să muncesc, nu puteam doar să stau. Am vrut să rămân și să scriu, dar nu m-am putut abține. Voiam mai mult. Mereu mi-a plăcut să scriu, am și câteva cărți scrise. Acum... acum e mai bine, m-am mai obișnuit cu programul.

Întrebare: Un gând final pentru elevii colegiului nostru?

Fiți responsabili, copii! Cariera militară este o carieră de succes, o carieră ce implică multe sacrificii, dar aduce și multe satisfacții. Respectați și promovați haina militară, este ceea ce vă definește acum. Luptați pentru a ajunge ce vă doriți. Felicitări pentru alegerea făcută! Fiți devotați și perseverenți!

CIVIL VS MILITAR

Viața unui elev din liceu militar

Elev caporal Lungu Ana Maria
Clasa a XI-a A

Viața unui elev din liceu militar... hmm... ce poate însemna? La ce se referă? Oare copiii fac flotări mereu, se trezesc la ora 4 și după ora 22:00 nu mai au voie să deschidă ochii? Sau ce înseamnă, de fapt, milităria? Sunt atât de multe întrebări și parcă nu mi-ar ajunge o zi să tot povestesc de ce am ales acest drum și ce înseamnă să fii un elev militar.

Prima dată când am auzit ideea de a opta pentru un liceu militar m-am gândit că nu am nimic de pierdut dacă încerc, dar este adevărat că știam că mă va aștepta un drum lung și frumos deoarece mă caracterizează tot ce se întâmplă în interior, și iată-mă acum, elevă în clasa a XI-a la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”.

Cariera militară nu este pentru oricine. Lucrurile pe care unii le consideră ciudate, să zic așa, mie mi se păreau normale când am ajuns aici. Cum ar fi aranjarea patului sau faptul că trebuie să facem curat în mediul în care trăim. Este adevărat că într-un liceu civil copiii nu fac asta, însă liceul militar te formează pentru viață. Te învață să fii om cu celălalt, serios, punctual și, mai ales, să ai respect față de cel de lângă tine. Este unul din motivele pentru care am optat pentru acest liceu. Elevii Colegiului trebuie să le zică celor mai mari decât ei „Să trăiți!” în semn de „Salut!”, ca într-un mediu civil. La început a fost greu și, de ce să mint, a fost și ciudat. Însă am înțeles că este un limbaj diferit și specific, așa că a trebuit să mă adaptez.

Uneori mă gândesc cum ar fi fost să fiu într-un liceu civil, ba chiar mi-aș fi dorit să am parte măcar de o săptămână în care să văd cum este viața unui adolescent normal. Mă uit la prietenii mei și nu pot să zic că este ceva atât de diferit: ore,

poate și o cafea cu colegii după liceu și imediat acasă. Noi putem avea ce au ei, putem face ce fac ei, dar oare ei pot să fie ca noi?

Uniforma militară, de exemplu, este ceva deosebit. Sunt atât de mândră că pot purta haina militară încă de la o vârstă fragedă. Pentru a purta uniforma de licean militar este nevoie de voință, ambiție și mult curaj.

Cineva m-a întrebat odată „Nu îți e dor de casă? De prieteni?” M-am uitat zâmbind la acea persoană. Nu pot să zic că nu ne este dor de casă, dar un alt lucru pe care armata ți-l oferă este o a doua familie, prieteni pe viață și poate chiar și sufletul pereche. Aici, acum, se creează cele mai strânse prietenii. Locuim unii cu alții, ajungem să ne cunoaștem atât de bine, poate chiar fără să vrem, să ne vedem părțile bune și pe cele rele. Ne suntem alături unul altuia pentru că nu mai este mama să îți șteargă lacrimile, le ștergi singur, nu mai este ea aici să te ajute cu un sfat, sunt colegii tăi. Suntem toți egali. Niciunul nu e mai presus decât celălalt. Odată cu familia vin și amintirile care se creează pe parcursul anilor de liceu. Diferența dintre liceele civile și cele militare, din acest punct de vedere, este că relația dintre colegi, fiind mult mai strânsă, și amintirile vor fi pe măsură. Spre exemplu, nu pot uita niciodată primul Crăciun împreună, balul bobocilor sau prima zi din clasa a IX-a, când am defilat prin fața cadrelor militare și didactice. La începutul fiecărui capitol arătăm ce știm și ce ne caracterizează mai bine: defilarea. Lăsăm pentru moment florile și urările cu „Un an cu note mari!” și, cu fanfara alături de noi, începem să defilăm. Sunt momente unice de care nu toată lumea are parte și de care eu mă bucur în fiecare an, zi, moment.

Cine sunt eu?

Elev caporal Cojocariu Eduard
Clasa a XI-a C

Având în vedere că sunt un elev de clasa a XI-a la un liceu militar, pot spune ca există diferențe între mine și colegii mei din liceele civile.

Consider că armata este binevenită oricărui om, aceasta definește disciplina, corectitudinea, patria, mai exact, o colectivitate care acționează în vederea unui scop comun.

Partea militară o ador încă de mic, de când tata îmi povestea despre unchiul meu, un militar de excepție, fapt ce m-a inspirat să dau admiterea la acest liceu.

Trăind experiența unui liceu militar și a unei școli civile, pot spune că armata este cea mai bună variantă. Liceul militar m-a format, mi-a oferit o uniformă de care sunt mândru și mi-a înсуflat dragostea pentru țară. Uniforma atrage o mulțime de priviri, amintindu-mi, cu drag, de timpurile în care ieșeam în învoire, iar toată lumea de pe stradă, din autobuz sau din mall, mă privea atât de mirată.

O altă experiență frumoasă a fost cea cu promovarea liceului, alături de cel mai bun prieten al meu, Robert, unde am prezentat programul nostru, avantajele liceului militar și faptul că aici am creat o echipă, unde suntem uniți, în final fiecare clasă rămânând uimită și dornică să ni se alăture.

În comparație cu un liceu civil, aici vei avea parte de o mulțime de activități, colegi dornici să ajute, o ținută și ocupație de care vei fi mândru toată viața.

Nu voi spune că drumul este ușor către acest liceu, dar pot spune că tot efortul merită într-un final, având parte de multă satisfacție.

Adaptarea militară ca experiență individuală

Elev caporal Patriche Răzvan-Gabriel
Clasa a XI-a A

Primii pași în curtea colegiului, primul contact cu colegii și cadrele militare, primele ore de instrucție, sunt doar câteva dintre punctele ce rămân puternic ancorate în memoria elevului militar. Aceste elemente noi, în funcție de individ, îl pot motiva și convinge pe acesta că decizia de a alege un colegiu militar a fost una bună pentru el sau, dimpotrivă, poate realiza că acest mediu nu i se potrivește. Primele zile reprezintă temelia unui proces complex de acomodare și adaptare la rigorile specifice armatei. Acest proces se finalizează cu atât mai repede cu cât elevul este motivat să treacă peste acest prag. În vederea acestei perioade inițiale, motivația este conceptul ce descrie capacitatea proaspătului elev militar de a trece peste aparentele dificultăți cu scopul de a-și îndeplini visul.

În contextul adaptării și acomodării în mediul militar, voi insera printre noțiunile de teorie ce explică anumite fenomene legate de această perioadă și cuvinte ale elevilor colegiului, ce-și expun experiența personală cu privire la această temă.

Dacă prin adaptare înțelegem o ajustare a organismului la mediul său, prin acomodare înțelegem un proces de adaptare datorită căruia un organism poate suporta, fără pericol, modificările mediului exterior, utilizăm termenul de adaptare militară cu referire la adaptarea profesională a persoanelor angajate în armată, în raport cu cerințele instituției militare. Gradul de adaptare, calitatea și eficiența relației militarului cu mediul profesional, sunt fixate prin norme exterioare.

CIVIL VS
MILITAR

Nivelul de adaptare este evidențiat și susținut printr-un sistem de recompense și penalizări care valorizează performanțele și conduitele individuale în raport cu așteptările instituției militare. *Când am ajuns aici, nu știam la ce să mă aștept. Nu cunoșteam pe nimeni. Primele zile au fost foarte obositoare, părea că nu se mai termină ziua, dar a fost plăcut pentru că am învățat multe lucruri noi. (M. D., 15 ani).*

Dacă din perspectiva instituțională adaptarea se traduce prin norme și indicatori de performanță, din perspectivă individuală aceasta se manifesta prin gradul de satisfacție resimțit. În general, cu cât oamenii au sentimentul realizării mai depline al a scopurilor, cu atât sunt mai mulțumiți și, implicit, mai adaptați. *Sunt foarte hotărât și mândru de drumul pe care l-am ales. Nu îmi voi dezamăgi părinții, nu-l voi dezamăgi pe bunicul meu, dar cel mai important, nu mă voi dezamăgi pe mine însumi indiferent de cât de grele vor fi provocările. (B. M., 14 ani).* Militarul are sentimentul subiectiv de adaptare atunci când apreciază că a atins obiectivele pe care și le-a propus, consideră că efortul și rezultatele sale sunt apreciate în mod corect și, ca urmare, dorește să mențină contractul psihologic cu instituția militară.

Sentimentul adaptării este cu atât mai ridicat cu cât performanța normată (așteptările organizației militare, formulate sub forma unor norme) este mai apropiată de nivelul propriu de aspirații (proiecțiile personale). Cu cât discordanțele dintre cerințe și aspirații sunt mai mari, cu atât crește presiunea pe nivel psihologic al adaptării. Indicatorul fundamental al stării de adaptare subiectivă individuală este motivația. Sub acest aspect, M. Popa, colonel în rezervă, face distincția între motive de orientare (active în faza de orientare și alegere a profesiei militare) și motive de menținere (care se activează pe parcursul activității în mediul militar).

În fază de aspirație / orientare, motivația se bazează pe aspecte de ordin emoțional și cognitiv, uneori cu o anumită preponderență a componentei emoționale. *Prima lună la liceul militar a fost destul de dificilă. Primele două zile au fost cele mai grele. Acomodarea cu programul zilnic, ba chiar nu mă gândeam că o să rezist patru ani, dar îmi spuneam de fiecare dată că trebuie să lupt întrucât am muncit din greu să ajung aici și nu trebuie să mă las părtaşă emoțiilor negative. (G. G., 15 ani).*

Stresul asociat antrenamentului inițial se traduce adesea în modificări reactive negative ale dispoziției psihice, ca expresie a efortului de adaptare la solicitări de maximă intensitate fizică și emoțională. Într-un studiu efectuat pe doua companii de militari aflați în prima săptămână de antrenament, P.A. Martin (Acomodarea psihologică pe parcursul instrucției de bază în armată) a înregistrat manifestări moderate de depresie și simptome de stres, atât la începutul, cât și la sfârșitul perioadei de instruire de bază. În același timp, nivelul anxietății a fost ușor crescut, mai ales la persoanele de sex feminin, în special în prima săptămână de antrenament. Semnificativă este constatarea că militarii care au manifestat cel mai ridicat nivel de stres au reușit și cea mai bună adaptare de-a lungul antrenamentului. *Totul era nou. Formulele de raport, înviorare, grade, sectoare și pregătire militară. Habar nu aveam ce mă așteaptă. Eram o elevă departe de casă, speriată, fără niciun chip cunoscut, care tocmai pășise într-un mediu de viață schimbat. (T. D., 16 ani).* Adaptarea trebuie văzută ca un fenomen de relație între factori individuali și organizațional-situaționali, care se materializează la nivel individual printr-o serie de răspunsuri de natură adaptivă sau dezadaptivă (subordonare, nerespectarea regulilor etc.).

Prin urmare, calitatea de elev miliar este însoțită de un angajament și o responsabilitate aparte, iar dacă aceste două atuuri sunt îndeplinite, performanțele nu vor înceta să apară pe tot parcursul carierei militare.

Un suflet de licean

Elev Aionicesei Enola-Maria
Clasa a IX-a D

Numele meu este Aionicesei Enola-Maria și de puțin timp sunt elevă a Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța. Trăim într-o perioadă dificilă, cu care nu s-a mai confruntat nimeni până acum – poate, de aceea, nici nu știm cum să reacționăm în unele situații.

De când am intrat pe poarta liceului am știut că viața mea se va schimba radical. Faptul că există multe restricții datorate pandemiei va lăsa urme adânci în sufletul nostru, un suflet de copil ce se confruntă zilnic cu noi emoții. De curând am aflat că părinții noștri nu ne mai pot vizita datorită creșterii considerabile de cazuri de îmbolnăviri, lucru care ne-a zguduit pe toți. Țin să adresez următoarele cuvinte de mulțumire tuturor profesorilor, doctorilor, dar și persoanelor care resimt cel mai puternic efectele pandemiei și se luptă cu ameliorarea sau chiar înlăturarea lor – așa că vă mulțumesc pentru că luptați pentru depășirea situației, chiar dacă lipsurile și nevoile sunt multe.

Încă din generală îmi imaginam primul an de liceu, cum îmi voi face prieteni noi, cum vom ieși în oraș, cum vom crea amintiri pe viață, dar, din păcate, viitorul a avut alte planuri pentru noi. Aici, în liceu, noi suntem protejați și păstrăm cu strictețe toate măsurile, dar pot spune, cu lacrimi în ochi, că vechii mei colegi, prietenii, cunoștințele din exterior resimt mult

mai puternic ce înseamnă să fii elev în pandemie, chiar dacă ei sunt aproape de familie. Am vorbit cu ei, de multe ori, în puținul meu timp liber, am încercat să culeg cât mai multe informații, păreri, trăiri despre cum decurge anul școlar până acum și pot spune, cu dezamăgire, că este groaznic, chiar dacă se face tot ce se poate!

Mi-au spus că merg la școală cu schimbul, în două grupe diferite, două săptămâni pe lună, restul online. Nu își cunosc toți colegii, nu mai există comunicare și interacțiune... este greu. Orele online decurg foarte prost, ba a picat internetul, ba s-a luat curentul, ba nu intră elevii la ore, ba nu știu profesorii cum să lucreze cu tehnologia, dar, în final, cel mai trist este că se aruncă vina și că nu există implicare din ambele părți: profesori și elevi. Este foarte greu și pentru profesori. Să ții ora printr-o platformă depășește pe mulți. Sunt foarte dezamăgită că totuși, după atâta timp, oamenii nu știu cum să înfrunte situația în care ne aflăm.

Îmi aduc aminte cât de fericită am fost când am aflat pentru prima dată că nu voi mai merge la școală. Eram atât de încântată că am scăpat de un așa „calvar”, dar cu timpul am realizat cât de importantă este interacțiunea dintre profesori și elevi. Devenise din ce în ce mai greu, mai ales că mă aștepta examenul. Am rămas cu destul de multe goluri pentru că nu puteam acoperi toată materia online. Am tot sperat, și încă sper, că ne vom reveni, că totul va fi ca înainte: să poți să te îmbrățișezi cu cei dragi, să poți să te simți în siguranță, să poți să trăiești viața normal, dar mă tem că „normalul” este departe de noi. Eu, personal, nu mă înțeleg bine cu predatul online. Știu, există numeroase platforme în care poți învăța lecțiile interactiv, dar dacă nu ai profesorul lângă tine, să-ți explice, să te facă să înțelegi, este destul de greu „să ții cadenta” cu materia. Am totuși nădejde că ne vom trezi din visul asta, coșmar chiar, că vom

uita totul și că vom reveni la normal, dar știu că urme vor rămâne, orice s-ar întâmpla. Mai sunt multe lucruri de spus, multe cuvinte și emoții păstrate pentru altă dată, poate o dată când vom vorbi despre cum am depășit pandemia și am trecut peste orele online, lăsând totul în trecut, dar, deocamdată, nu ne rămâne decât să sperăm.

5 septembrie – Primul contact al elevilor cu noul liceu militar de la Constanța

Elev caporal Diacu Alexandru
Clasa a XI-a C

O dimineață obișnuită s-ar putea spune. 5 septembrie 2018, o zi de toamnă care avea o încărcătură imensă din mai multe puncte de vedere diferite. Neștiind ce mă așteaptă, mi-am făcut bagajul și am plecat entuziasmat alături de familia mea spre locul care va avea să îmi fie a doua casă. Pe drum sălășluia în mine o emoție nestingherită care nu îmi dădea pace. Ideea de a fi în cadrul armatei a devenit dintr-o idee oarecum imposibilă un vis devenit realitate.

Sosirea mea la acest liceu a fost un șoc. Înconjurat de oameni pe care nu îi știam, am realizat de fapt în ce va consta pregătirea mea spirituală, psihologică și profesională. Toată lumea era oarecum speriată și entuziasmată în același timp. Anumiți elevi, fiind colegi anterior în ciclul gimnazial, vorbeau între ei despre viitorul pe care îl au și despre cum vor trece împreună peste toate. După despărțirea de familie a urmat repartizarea în camere, unde

aveam să îmi întâlnesc următoarea familie pe parcursul acestei călătorii. Seară a trecut greu, nefiind acomodat cu acel mediu, fără părinți și patul de acasă. Zilele următoare aveau să fie poate unele din cele mai anevoioase, primind noile uniforme, dar și multe ore de așteptat, oarecum nesfârșite. Soarele ne ardea, noi așteptând entuziasmați să începem cu adevărat armata la care am visat atunci când am ales acest drum. Începând instrucția pentru marea deschidere începeam să conștientizez cu adevărat în ce constă șederea noastră, printre seriozitate, atenție, și dibăcie, executăm ordinele primite pe care le învățăm și pe care urmărim să le utilizăm negreșit în zilele următoare. Defilarea stârnea în noi, onoare și patriotism, văzând aceste mișcări doar în filme și mari evenimente precum și de 1 decembrie, de Ziua României. Ziua cea mare a sosit. Deschiderea noului an școlar venea plină de emoție și sentimente. Părinții așteptau cu sufletele la gură să își vadă mici adulți cum au plecat de acasă și se descurcă sub îndrumarea cadrelor didactice și militare. Parada militară a umplut inimile și ochii de lacrimi ai participanților, urmând, astfel, întâlnirea dintre civili și noul militar. Zilele următoare se deschid și porțile către nouă viață de licean și întâlnirea dintre proaspeții elevi și cadrele didactice care vor avea rolul de a instrui noile minți care așteaptă lumina profesorilor. Ușor, ușor, ne intrăm în ritm, încă „scârțâind” dar sprijiniți. Pregătirea militară sporea, noi deveneam din ce în ce mai responsabili și mai pricepuți în artele instrucției. Au trecut deja doi ani de la aceste evenimente și încă nu îmi vine să cred. Nu îmi vine să cred cât de mult ne-am schimbat, cât de mult a trecut timpul și cât de puțin mai aveam. Un lucru este cert, niciodată nu ne-am simțit mai uniți și mai bine. Amintirile s-au construit și încă se construiesc și asta este cel mai important. Indiferent de academiile pe care le vom alege, vom rămâne o familie în continuare.

Deschiderea anului școlar în 2020

Aproximativ 370 de elevi, dintre care 118 în clasa a IX-a, au marcat luni, 14 septembrie, deschiderea anului școlar 2020-2021, cu respectarea normelor actuale de protecție împotriva răspândirii și infectării cu noul coronavirus (SARS-CoV-2).

În prima zi de școală, elevii militari nu au mai participat la tradiționala festivitate de deschidere, în schimb, și-au ocupat locurile în bănci și au primit de la cadrele didactice informațiile cu privire la derularea procesului de învățământ. Elevii claselor a XII-a au avut prilejul de a asista la conferirea „Emblemei de Onoare a Statului Major al Apărării” contraamiralului de flotilă în retragere Nicolae Ștefan. Distincția militară i-a fost conferită de directorul adjunct al Statului Major al Apărării, domnul colonel inginer Leonard Mocanu, în prezența contraamiralului de flotilă Ion Cristian Lișman și a conducerii Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”.

ACTIVITĂȚI

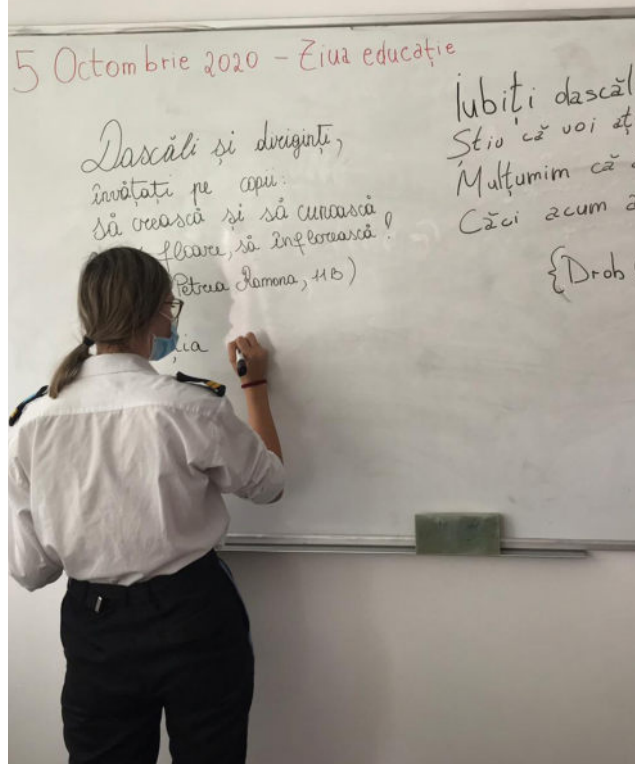
Ziua educației

ACTIVITĂȚI

„Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el” – Immanuel Kant

Elevii claselor a IX-a B, a X-a C, a X-a D, a XI-a B au discutat despre necesitatea educației în dezvoltarea fiecăruia. Pornind de la cuvinte-cheie, gândurile lor au luat forma catrenului.

Profesori coordonatori: Matache Mihaela, Roșu Geanina, Miron-Balica Andreea, Mitrenca Tanța și Ilie Adrian.

Holocaust

Începând cu 2004, în România se comemo-rează, la 9 octombrie, victimele Holocaustu-lui. Activitatea organizată cu elevii claselor a IX-a în Aula „Amiral Petre Bărbuneanu” a avut în vedere conștientizarea importanței eveni-mentului și efectele dezastruoase asupra unui popor, în numele unei ideologii totalitare. Cadeții CNMAIC au luat cunoștință de cele mai importante momente ale Holocaustului, a personalităților implicate și a consecințelor evenimentului.

„Nu vă întrebați unde a fost Dumnezeu la Auschwitz, întrebați-vă unde a fost omul! Să uiți, să taci, să fii indiferent la cele din jurul tău, sunt unele din cele mai mari pacate.”– Elie Wiesel

LMM

La inițiativa domnului Bănaru Vasile, absolvenții primei promoții a liceului militar de marină au realizat tabloul promoției în care sunt prezentate cele șase clase, așa cum au fost ele atunci: trei de navigație și trei de electromecanică. Prin acest gest, foștii LMM-iști își doresc să arate că au rămas un colectiv unit, reliefând astfel importanța experienței de licean militar în formarea tinerilor de mâine ai Armatei Române.

La activitate, alături de absolvenții menționați anterior, au fost de asemenea prezenți domnii Stoian Enuș, Olteanu Ion, Damian Ion, Vlad Gelu, Nistor Paul și Mihălcioiu Adrian.

Ziua armatei

Astăzi cadeții CNMAIC au marcat Ziua Armatei României printr-o sesiune de comunicări pe această temă. Activitatea a fost deschisă de directorul adjunct al colegiului, prof. dr. Adrian Ilie, cu o prezentare a semnificației zilei aniversate și cu explicații istorice referitoare la data de 25 octombrie. Apelând la discursul înalt sau colocvial, un grup de opt elevi militari de la anul I, II și III și-au adus elogiul Armatei României, atât din perspectiva propriei experiențe, cât și din cea surprinsă de personalități ale literaturii române.

ACTIVITĂȚI

160 de ani

Cadeții CNMAIC, alături de colegii lor mai mari, au participat luni, 19 octombrie, la simpozionul organizat cu prilejul sărbătoririi a 160 de ani de la constituirea Forțelor Navale Române. Prezentările din cadrul simpozionului au fost susținute în aula mică a Academiei Navale de trei reprezentanți ai Arhivelor Militare: col. dr. Gabriel Pătrașcu, dr. Veronica Bondar și dr. Teodora Giurgiu.

0 zi „altfel”

prof. Claudia Hrițcu
prof. Cristina Panasian

ACTIVITĂȚI

Repere geografice ale zilei de 31 octombrie
1451: Se naștea exploratorul genovez Cristofor Columb
1864: Nevada a devenit cel de al 36-lea stat al Statelor Unite ale Americii
1869: La Gara Filaret, are loc inaugurarea cu mare fast a liniei ferate București-Giurgiu
1956: Contraamiralul american G.J. Dufek a devenit primul om care a reușit să aterizeze cu un avion la Polul Sud
2003: Este descoperită Planeta pitică Eris
2011: Populația planetei atinge pragul de 7 miliarde de persoane
2018: India inaugura Statuia Unității, înaltă de 182 de metri, stabilind un record mondial
2020: Lună albastră: este un fenomen care se produce, în medie, la fiecare doi ani și jumătate. Anul acesta va avea loc în data de 31 octombrie 2020.

Dar și:
Ultima zi de Brumărel – Moșii de toamnă și / sau Sâmbăta morților
Seara vrăjitoarelor – Halloween. Sărbătoarea este legată de festivalul celtic Samahain, scris inițial „Samuin” care, în irlandeza veche, înseamnă „sfârșitul verii”. Specific pentru Halloween este dovleacul sculptat, care reprezintă Lanterna lui Jack.

28 • Jurnal de bord

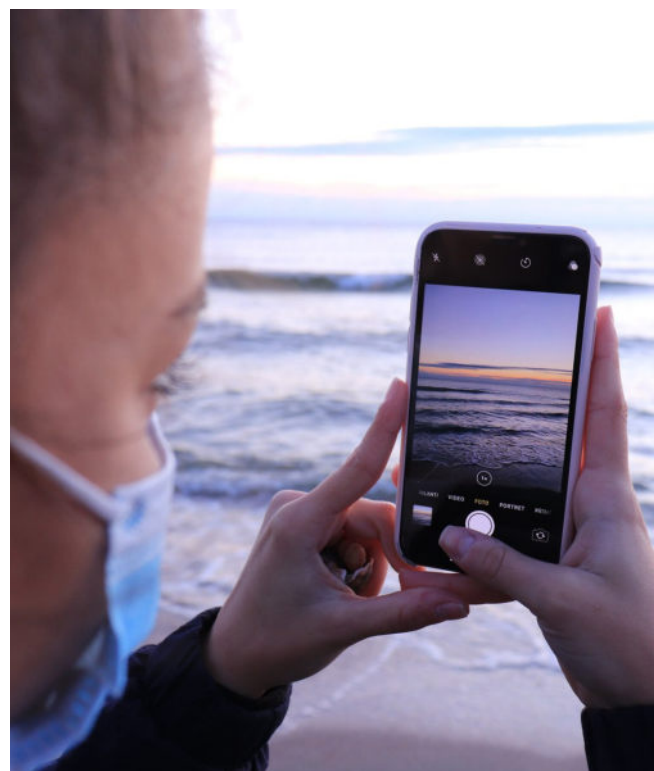
Sau:

Ziua Internațională a Mării Negre se celebrează în fiecare an la 31 octombrie. Această dată a fost aleasă deoarece în ziua de 31 octombrie 1996, la Istanbul, a fost semnat primul Plan Strategic de Acțiune pentru Reabilitarea și Protecția Mării Negre, de cele șase țări riverane - Bulgaria, Georgia, România, Rusia, Turcia și Ucraina - document ce conține cel mai complet set de strategii și măsuri pentru salvarea și reabilitarea zonei.

Cu acest prilej, elevii militari frunțași ai clasei a X-a B / Plutonul 2, au marcat aceste evenimente pe plajă, de la răsărit (ora 6.33) și până la momentul situării Soarelui deasupra meridianului locului, printr-o serie de activități:

- Lansarea de lămpioane
- Mesaj într-o sticlă
- Activități de tip Team building

„...Te-am iubit mult și îmi pare rău că nu mai pot spune același lucru acum. Am învățat multe lucruri împreună și îmi pare rău că s-a pierdut totul. Îmi lipsești tot timpul...”

ACTIVITĂȚI

„...Știu că scrisoarea nu o să ajungă la tine dar țin să îți mulțumesc pentru unele dintre cele mai frumoase momente din viața mea. Îți mulțumesc, că ai avut răbdare cu mine, că m-ai învățat să fiu mai puternică și mai presus decât orice, îți mulțumesc că m-ai învățat ce este iubirea!...”

„...Mulțumesc! Mulțumesc, pentru că mi-ai dat viață, că ai avut grijă de mine, m-ai purtat și mă porți cu tine în suflet, mereu!...”

„...Ești cu adevărat o femeie uimitoare și știu că nu-ți spun destul de des cât de mult te iubesc și cât de mult mi-ai modelat viața!... Tu mi-ai arătat un bun exemplu, modul în care o femeie poate depăși toate așteptările și poate avea succes deplin în toate aspectele vieții. Tu îmi dai speranța că toate visele mele pot fi îndeplinite! Te iubesc, mami!...”

AL. I. CUZA

ACTIVITĂȚI

CNMAIC s-a înnoit... așa, în ton cu sărbătorile de sezon.

Prin grija domnului comandant, comandor Tănase Gabriel-Iulian, alături de domnul director adjunct, prof. dr. Adrian Ilie și grație măiestriei pictorului Dan Vâlceanu, Sala de Consiliu a colegiului este „vegheată” de patronul instituției noastre, domnitorul Alexandru Ioan Cuza (1859-1866).

Portretul domnitorului este pictură în ulei și contribuie la crearea unui cadru solemn. Mulțumim pictorului pentru contribuția adusă colegiului nostru!

Cambridge

CNMAIC face primii pași pentru a deveni Centru de pregătire și examinare Cambridge 4 noiembrie 2020, a avut loc prima activitate din cadrul Proiectului educațional „Performanță pentru viitor -Dezvoltarea competențelor de comunicare în limba engleză”. Acesta are ca obiectiv principal constituirea în Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” a unui Centru de pregătire și examinare Cambridge, cu scopul de a îndruma elevii în obținerea certificatelor internaționale “Cambridge Certificate”.

Ziua Dobrogei

Începând cu anul 2015, românii sărbătoresc, în data de 14 noiembrie, Ziua Dobrogei, în amintirea momentului istoric din 1878 când Dobrogea a revenit României.

CNMAIC a marcat această zi aniversară astăzi, prin susținerea unei prezentări în fața cadetilor de anul III, pe platforma online. Prof. dr. Adrian Ilie a făcut o incursiune în istoria Dobrogei din cele mai vechi timpuri până la momentul 1878, când teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră a fost integrat României, după congresul de pace de la Berlin.

Marea Unire

„Istoria ne-a învățat că nu trebuie să așteptăm nimic de la împărații străini și de la fiii altor neamuri, ci de la propriile noastre puteri. Adevărul ce ne călăuzește acum e că singura noastră forță care ne poate ține în viitor, e aceea provenită din unirea tuturor românilor”

-Iuliu Maniu

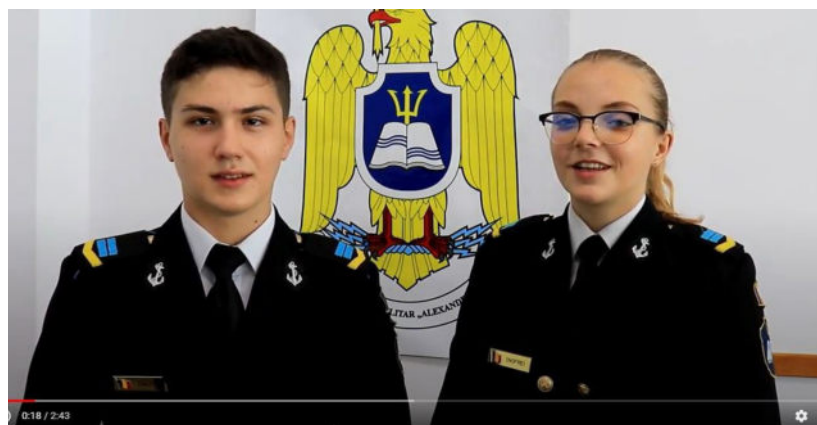
Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” a marcat această zi aniversară astăzi, prin susținerea unei prezentări cadeților de anul II, pe platforma online. Prof. dr. Adrian Ilie le-a vorbit elevilor despre semnificația zilei și importanța istorică a Marii Uniri în conștiința poporului român.

Anul 1918 avea să aducă desăvârșirea unității naționale a statului român. Toți românii locuiau în cadrul aceluiași stat, având aceleași idealuri, aceleași aspirații. Primul teritoriu unit cu România a fost Basarabia, la 27 martie 1918. Al doilea teritoriu unit cu „patria mamă” a fost Bucovina, la 15 noiembrie 1918. Ultimele teritorii unite cu țara au fost : Banat, Crișana, Maramureș și Transilvania, la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, o adevărată „catedrală a neamului”. Visul de veacuri al românilor se împlinise. Marile puteri vor recunoaște actele unirii teritoriilor românești cu România.

ACTIVITĂȚI

Vlog CNMAIC

Am lansat Vlogul CNMAIC, un canal de comunicare între elevii militari și cei civili, prin care dorim să fim mai aproape de tinerii care doresc să îmbrățișeze cariera militară.

Vlogul a apărut din dorința de a putea intra în dialog cu elevii civili în condițiile crizei sanitare. A fost lansat cu prilejul Zilei Armatei Române și apare lunar pe data de 25. Din echipă fac parte Max, Sonia, Marius, Ana și Gabriel, coordonați de doamna Alina Davies.

Prima promoție C.N.M. „A.I. Cuza”

„General Ioan Emanoil Florescu”

Matematica în navigație

Elev fruntaș Tudor Dragoș-Cristian
Clasa a X-a A

Navigația este un domeniu de studiu care se concentrează asupra procesului de monitorizare și control a mișcării unei ambarcațiuni sau vehicul dintr-un loc în altul.

Navigația maritimă depinde în general, de matematică, acest fapt este confirmat de numeroasele instrumente din lumea matematicii pe care le are o navă la bordul ei. Drumul propriu-zis al unei nave este o dreaptă exactă fără tangențe, evitând ciocnirile sau impacturile cu alte nave. Unul dintre cele mai folosite instrumente este RADAR-ul (*radio detection and ranging*, adică detectarea prin radio și determinarea distanței), iar principiul de funcționare a acestui instrument are la bază o formulă matematică utilizată în trecut, dar care în zilele de azi a fost înlocuită de tehnologia modernă. E interesant de știut faptul că și în trecut lumea folosea în orice domeniu matematică, însă există o excepție foarte populară în istoria marilor descoperiri geografice în care intuiția a jucat rolul cel mai important.

Fernando Magellan a vrut să demonstreze că pământul este rotund. A reușit, dar nu s-a folosit de niciun calcul sau formulă matematică.

Nu a folosit nici coordonatele cunoscute în acele vremuri. S-a bazat doar pe intuiție și sfaturi pe care și le-a notat în scrisori. A fost un caz remarcabil modul în care acesta a reușit să-și îndeplinească visul, rămânând astfel în istorie.

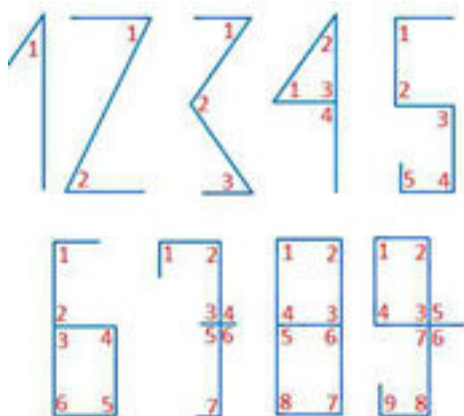
ȘTIAȚI CĂ...

Elev fruntaș Cautiș Maximilian
Clasa a X-a A

Zero este o cifră foarte interesantă, deoarece grecilor antici nu le plăcea foarte mult cifra zero, încât nici n-au inventat-o, nici nu au folosit-o. Explicația lor era incapacitatea umană de reprezentare a nimicului. Totuși, cifra zero este foarte veche. A fost inventată de babilonienii antici, fiind folosită atunci când voiau să crească în magnitudine o cifră (ex: 1->1.000)

$$111.111.111 \times 111.111.111 = 12.345.678.987.654.321$$

Cifrele de la 1 la 10 se bazează pe un sistem indo-arabic care a fost dezvoltat și propus acum 1000 de ani. Iar fiecare colț al fiecărei cifre pe care o scriem definește valoarea acelei cifre

Gogolul este un 1 urmat de 100 de zero-uri iar Gogoplexul este un 1 urmat de de un Gogol de zero-uri. Se estimează că cifra este atât de mare, încât nu am avea spațiu în tot universul pentru a o reprezenta.

Într-o camera cu 23 de oameni, șansele ca doi dintre ei să fie născuți în aceeași zi sunt de 50 %. Statistica este impresionantă, în condițiile în care sunt 365 sau 366 de zile pe an.

Gheorghe Lazăr, pedagogul de la Avrig a fost cel care a reușit introducerea în limba română a noțiunilor de: adunare, scădere, înmulțire, împărțire sau triunghi, sinus, cosinus.

Ultimul record înregistrat la memorarea cifrelor lui Pi este 67.890 de cifre și este deținut de un student chinez de 24 de ani, pe nume Lu Chao, căruia i-a luat 24 de ore și 40 de minute să le recite fără greșală.

$73 \times 13837 \times \text{vârsta pe care o aveți} = \text{vârsta. vârsta. vârsta. vârsta}$
ex: vârsta=16;
 $73 \times 13.837 \times 16 = 16.16.16.16$

Primul exercițiu matematic care utiliza inducția matematică apare în 1575. Acesta demonstrează că suma primelor n numere naturale impare este egală cu n la puterea a doua
Ex: $1+3+5+\dots+2n-1=n^2$

2.520 este cel mai mic număr care se divide exact la toate numerele de la 1 la 10.

Malakai

Elev caporal Albu Florentina
Clasa a XI-a A

Teza pusă în discuție în prezentul eseu este constituită de evoluția omului și de destinul acestuia. În opinia mea, destinul unui om se poate schimba doar cu voia sa și doar așa poate evolua.

În primul rând, personalul Malakai este complicat, dificil, încăpățânat, dar totul se datorează lipsei de iubire din partea familiei sale, iar momentul în care Hannah se întoarce mereu la el, suportându-i toanele, a reprezentat pentru Malakai un lucru greu de acceptat. Deși primește din partea lui Hannah toată atenția și iubirea acesteia, Malakai are gândul permanent că nu o merită, că o va pierde și că ar fi preferat să moară. Indiferența de care dă dovadă la început reprezintă doar un mod de a se feri de posibilitatea de a avea inima frântă, însă Hannah a știut să lupte pentru încrederea lui Malakai. Mai mult, în momentul în care Hannah a aflat de boala lui Malakai și de faptul că nu își poate controla sentimentele, nu s-a îndepărtat, ci a rămas cu el să îl ajute și să fie remediul lui. Spre exemplu, când Hannah i-a propus lui Malakai să meargă împreună la terapie, el a înțeles greșit situația, însă ea a avut răbdare ca el să poată realiza care era de fapt intenția și a fost dispusă să îl ierte pentru criza făcută, iar el a fost dispus să se gândească la această propunere. Asta reprezintă iubirea pură: luarea în calcul a ambelor propuneri și luarea unei decizii comune. Faptul că Malakai a acceptat ca Hannah să îl însoțească la terapie reprezintă un pas înainte și un strop de încredere. În al doilea rând, eu consider că destinul se poate schimba doar cu voința propriei persoane, așa cum observ în cartea „**Malakai**”.

Atâta timp cât Malakai dorea doar să moară, destinul lui nu putea fi schimbat într-unul mai fericit. În plus, paradoxul universului este că importanța persoanei de lângă noi este valorificată abia atunci când acea persoană nu mai e. Același lucru a făcut și Malakai: deși știa în sinea lui că Hannah îl putea schimba în bine, nu putea accepta asta, tocmai din lipsă de încredere pentru el, ceea ce a produs stagnarea evoluției lui. Faptul că Malakai s-a lăsat păcălit ușor de mătușa lui arată că el era ușor de influențat, însă suferința lui nu o putea egală cu nimic. În ciuda minciunilor zise de mătușa lui Malakai, Hannah încearcă să se împace cu el și să clarifice situația, zicându-i: „N-am luat niciun ban. Te iubesc și m-am pierdut pe mine încercând să te aduc pe tine înapoi, Kai. Și sper să îți dai seama de asta într-o zi - că aș fi făcut orice pentru tine.

Că oricât de greu ar fi fost, n-aș fi renunțat niciodată la tine. La noi. Și sper să lupti și să îți revii cât de cât. Să fii fericit și să îți dai seama că unii oameni rămân alături de tine pentru că așa vor ei. Îmi doresc să lupti pentru tine măcar un sfert din cât am făcut-o eu, Malakai", însă Malakai era orbit de durere și a alungat-o, dar cadoul ce avea să i-l dea pentru ziua ei a rămas neschimbat, trimițându-i-l ulterior. Hannah, deschizând cadoul de la Malakai, a găsit un borcănaș cu bilețele și l-a luat pe cel care conține motivul existenței lui Malakai - „Hannah Sanders” - , dar l-a scos și pe cel care era cu lucruri ce ar fi vrut să le facă împreună, ceea ce înseamnă că ea spera să se revadă cu Malakai și să se împace, deci spera la schimbarea destinului, fiind dispusă să ierte totul. Și într-adevăr, după cum i-a spus Hannah, Malakai a luptat pentru el „măcar un sfert” din cât a luptat ea pentru el, a evoluat, și-a revenit, dar nu a mai avut pentru cine.

Vestea morții lui Hannah l-a devastat pe Malakai și, mergând la mormântul ei, este lovit de singurul lucru adevărat, acela că Hannah l-a iubit, că ea a luptat pentru el și că nu l-ar fi rănit niciodată. Malakai, deși Hannah nu mai era acolo ca să îl audă, îi mărturisește: „N-am avut niciodată șansa să-mi iau rămas-bun de la tine. Și nu pentru că tu n-ai fi încercat, pentru că... al naibii să fiu dacă am cunoscut vreodată o persoană care să lupte mai mult decât tine, Anna. Ai luptat pentru mine acum câțiva ani, când am vrut doar să mor. Apoi, ai continuat să lupti în fiecare zi, deși am făcut tot posibilul să te îndepărtez. Ai luptat și ai luptat. Pentru că ai vrut să mă salvezi. Pentru că m-ai iubit. Pentru că n-ai fost niciodată genul de persoană care se dă bătută pur și simplu, nu-i așa?”. De aici se deduce faptul că Malakai a luptat să își revină doar cu ea în mintea lui, iar când a realizat cât a greșit față de ea, aceasta nu mai era acolo. Poate că Hannah știa că o să moară, de aceea i-a întors lui Malakai favoarea cu aceeași monedă, lăsându-i niște bilețele exact cum a făcut el de ziua ei. Malakai a ales bilețelul în care scria motivul pentru care Hannah îl iubea, unde scria că alături de el, se simțea „acasă”. Hannah a luptat până la capăt și a fost precum o lumânare: „a ars până s-a stins”.

În concluzie, lucrurile frumoase nu sunt apreciate la timp, la adevărata lor valoare și sunt conștientizate prea târziu, fapt ce oprește evoluția unui om în cadrul unei relații. Dacă nu lupti pentru propriul destin, nimeni altcineva nu o poate face și nu se va schimba nimic dacă nu există voință de luptă.

Recenzie *Malakai* de Adeina Stephanie
Editura Bookzone 2019

Întâmplări în irealitatea imediată

Elev caporal Puțintică Nicoleta
Clasa a XI-a A

Deși îmi este foarte greu să exprim în cuvinte sentimentele și gândurile mele la adresa acestei cărți, mă voi strădui pe cât posibil să încerc să te fac pe tine, cititorule, să arunci un ochi pe această minunăție.

Înainte de a începe să povestesc acțiunea și să îmi exprim propria mea opinie despre carte, vreau să te informez câte ceva despre autor. Max Blecher a fost diagnosticat la vârsta de 19 ani cu cancer osos, acesta fiind nevoit să își întrerupă studiile, continuându-și restul vieții în pat, imobilizat într-un gips. Scrie ceea ce trăiește pe pat, în dureri groaznice. Astfel, în mare măsură, protagoniștii volumelor sale sunt alter ego-uri. „Tot ce scriu a fost cândva viață adevărată”.

Încă de la început am știut că îmi va plăcea cartea. Această tratează mai multe teme psihologice, probleme cu care noi ne confruntăm zilnic, probleme ale societății și de care suntem mai mult sau mai puțin conștienți. Cartea, având 11 capitole, se împarte în două mari părți. În prima parte, primele 7 capitole, se face construcția personajului principal iar în cea de-a doua parte se concentrează mai mult spre problemele existențiale și veșnică întrebare: „De ce trăiesc?”

În primele capitole am avut o așa zisă „criză existențială”. Am rămas șocată de personaj, de acțiuni, de lucrurile prin care el a trecut, modul în care alte personaje se comportă cu el, modul în care acesta reacționează și fabulează. Pentru început, m-a făcut să mă întreb de ce se întâmplă asta. De ce avem nevoie de afecțiune, de ce căutăm fericirea? Mai ales, există măcar această fericire? Sau este doar o iluzie? De ce nu încercăm mai mult, de ce ne lăsăm doborâți de tot ceea ce ne înconjoară? De ce să renunțăm așa ușor? De ce nu mai mult?

Pe scurt, personajul a trecut prin mai multe traume în copilărie, acesta fiind abuzat sexual de către un alt bărbat, bătut de tată de mai multe ori, bătut de colegi sau alte persoane, traumatizat și folosit de o femeie, înjosit pentru a-și atinge idealul, folosit de femei, și lista poate continua. Acesta, trecând prin toate cele menționate, reușește să continue și să lupte zilnic pentru mai bine, pentru mai mult.

Luptă până ajunge în momentul căderii, până ajunge într-o pasă depresivă, până începe să aibă gânduri sinucigașe, până își pune întrebarea: „De ce trăiesc? Oare merită să trăiesc? Se merită ziua de mâine?”

„Când privesc mult timp un punct fix pe perete mi se întâmplă câteodată să nu mai știu nici cine sunt, nici unde mă aflu. Simt atunci lipsa identității mele de departe că și cum aș fi devenit, o clipă, o persoană cu totul străină. Acest personaj abstract și persoană mea reală îmi dispută convingerea cu forțe egale.”

Realitatea cotidiană își pierde consistența, iar „personajul abstract” oscilează între real și ireal, între banal și fantastic, între veghe și vis, între normal și illogic, fiindcă, în fond, fantasticul nu este decât punctul ultim al unei atenții și lucidități acute.

Trebuie să recunosc, cartea nu este una ușoară. Nu este pentru oameni slabi, pentru oameni care consideră viața doar o pajiște plină cu flori roz și vesele. Este o carte grea, o carte care îți spune că ai nevoie de o schimbare. „Întâmplări în irealitatea imediată” este o carte stranie, care îți lasă un sentiment de teroare a lucrurilor, o carte uneori stridentă, halucinantă, dar fascinantă.

Răspuns Întâmplări în irealitatea imediată

Elev caporal Răghină Cristian
Clasa a XI-a A

Din punct de vedere absolut propriu îmi exprim părerea asupra cărții „Întâmplări în irealitatea imediată” de Max Blecher.

În primul rând, nu aș recomanda această carte nimănui, deoarece creează oameni slabi într-o societate dură. În această carte ne sunt prezentate aspecte din viață pe care nu ar trebui să le știm, spre exemplu „De ce trăim? Trăim?”. Nu astfel de întrebări ar trebui să te preocupe, ci altele cum ar fi „Cum îmi ating scopul?” sau „Cum aș putea să evoluez?” Această carte creează oameni cărora să le fie frică de viață. Dacă Stephen Hawking ar fi avut astfel de gândire ca autorul cărții, astăzi nu ar mai fi cel mai mare cosmolog și teoretician al originii universului sau profesor de matematică la Cambridge.

În al doilea rând, un fapt util ce se desprinde din carte este acela că îți arată adevărata față a oamenilor, oamenii sunt răi, însă ne este prezentat un om care cedează în fața lor. Prefer să citesc o carte care mă ajută să devin mai puternic, nu mai slab. În societatea actuală trebuie să înveți să „calci pe cadavre”, să folosești orice mijloc ca să îți atingi scopul. Trebuie să fii o persoană insensibilă pentru a putea să nu te dărâme nimic.

Trebuie să înveți pe cine poți ține lângă tine și pe cine nu, cât și să înveți să desființezi tot ce îți stă în cale pentru a îți atinge scopul. Toate persoanele care au revoluționat ceva sau care încă încearcă au primit critică la început, dar totuși nu au renunțat la scopul lor. Nu trebuie să urmezi părerea altor persoane, nu trebuie să înveți în absurd, școala este benefică, dar direcția ei nu, precum a zis Elon Musk: „Nu

am făcut Cambridge, dar cei ce lucrează pentru mine au făcut”.

În al treilea rând, ne este prezentat cum o persoană se înjosește în fața altelei pentru dorințe carnale. Să te pui în genunchi și să implori acest fapt, mi se pare disperare. Personal, nu vreau să citesc o carte despre un om care pe tot parcursul cărții se înjosește, vorbește despre altă viață, moarte, relații cu alte persoane, chiar dacă acesta este anti-social, sinucidere și „puncte fixe pe pereți”. Precum au zis criticii occidentali, autorul cărții este un scriitor de sanatoriu, ceea ce este și adevărat, petrecându-și mult timp singur într-un spital, stând doar în pat, îmi imaginez că începi să îți faci tot felul de gânduri negre, dar nu trebuie să prezinți lumii problemele tale existențiale, sunt alte probleme mondiale de însemnătate mult mai mare decât întrebările autorului.

În concluzie, nu recomand nimănui această carte și nu consider că este o carte pentru cineva care vrea să ajungă o persoană de succes.

CRITICĂ

Rămânem în picioare!

Elev caporal Nastiuc Marius
Clasa a XI-a E

COVID-19... fenomenul global care, doar în câteva luni, a ros din noi... s-a răspândit pe toate continentele, cu excepția Antarcticii, ne-a invadat, ne-a înăbușit simțurile și s-a strecurat perfid, clătînând speranța celor mai mulți... Purtăm urme profunde atât la nivel individual, cât și social, economic și politic. Izolarea, măștile, distanțarea socială au devenit generale, fac parte din rutină, dar nu aș vrea să facă parte și din noi!

Pot spune că m-am adaptat acestei situații, mi-am modelat comportamentul, dar nu mă simt întreg.

Făcând parte dintr-un colegiu militar, pe timpul carantinei am întâmpinat câteva dificultăți. Fiind obișnuit cu programul de aici, acasă mi-a lipsit tot ceea ce ținea de armată: trezitul de dimineață, înviorarea, instrucția, colegii cu care îmi petrecream timpul. Simțeam nevoia să port din nou uniforma, să-mi calc singur cămășile, să fiu independent! Am așteptat cu nerăbdare ca lucrurile să se liniștească, să-mi reîntâlnesc „normalul” cunoscut. Nu puteam face armata de acasă, asta era sigur!

Din fericire, ne-am întors la liceu! Programul este puțin diferit, e nevoie să purtăm măștile mereu, să păstrăm distanța, dar sunt împlinit că suntem din nou împreună, că putem să continuăm ce am început, să ne urmăm visul, să luptăm și să reușim! Îmi este dor și de satul meu, de familie, dar sunt conștient că depărtarea aceasta este una dintre încercările care mă fac mai rezistent.

Cred că trebuie să rămânem în picioare, să fim puternici și optimiști! Suntem în viață, persoanele dragi au nevoie de noi, e un bun motiv pentru a continua.

Recunosc faptul că văd lumea cu alți ochi acum. Judec lucrurile dintr-o perspectivă diferită... cumva am devenit mai bun. Sunt optimist, cred cu adevărat că totul va fi bine pentru că

SUNT ÎN PICIOARE ȘI NU MĂ VOI LĂSA ÎN GENUNCHI!

Despre pandemie...

Elev sergent major Huidiu Georgiana
Clasa a XII-a A

De-a lungul istoriei s-au desfășurat o multitudine de evenimente, de diferite anverguri, care au modificat în mod direct sau indirect comportamentul uman, cu particularitățile sale psihoemoționale structurate într-o perioadă îndelungată de expunere a indivizilor în colectivul societății, cu normele și caracteristicile sale aferente. Deși aceste schimbări pot părea dificil de realizat, în această situație s-ar putea aplica efectul fluturului și astfel conștientizăm că și niște modificări aproape nesemnificative la rutina noastră zilnică ne-au

schimbat modul de a percepe lumea pe care o știam într-un fel anume. Ceea ce înainte putea fi considerat un scenariu de film acum a devenit propria noastră existență, așa cum nu a mai fost niciodată.

Pe de o parte, pandemia de SARS Cov 2 a adus modificări majore la modul în care guvernele dau prioritate anumitor sisteme, cum ar fi cel medical, care nu s-au dovedit pregătite pentru o lovitură atât de bruscă care a obligat spitalele să aleagă pacienții de care să de ocupe. După această pandemie, consider că se vor alocă sume mai mari pentru infrastructura sistemului de sănătate și autoritățile vor fi mai precaute în fața unor situații aparent ne semnificative. Acesta situație ne poate învăța niște lecții fundamentale pentru dezvoltarea durabilă a lumii, cum ar fi importanța comunicării și informării între statele lumii, indiferent de tensiunile geopolitice. Chiar și așa, s-au adaptat relativ repede și s-au focusat în mod deosebit pe campanii de informare prin masa media a populației privind importanța respectării noilor măsuri.

Pe de altă parte, pandemia ne-a îndepărtat de sensul adevărat de a fi om, deoarece deși tehnologia este un mod rapid de a transmite informații, nu înseamnă că asta ne facilitează realizarea de legături interumane mai strânse. Având în vedere că majoritatea informațiilor le transmitem pe cale non verbală, prin gesturi, intonația vocii, comunicarea prin mesaje online, spre exemplu, nu va reuși niciodată să transmită tot conținutul conversației, comparativ cu o convorbire în prezența interlocutorului, unde anumite detalii denotă sensul adevărat al mesajului, facilitând transmiterea de emoții și sentimente, dar și receptarea și înțelegerea lor. Natura noastră nu este făcută pentru asemenea lucruri, deoarece un *Smiley face* nu echivalează cu un zâmbet adevărat, în care simți conexiune adevărată cu aproapele tău.

CRITICĂ

Pentru tineri care încă nu și-au dezvoltat spiritul autodidact, tehnologia a însemnat și distragere, în mod paradoxal, deși ar fi trebuit să fie o facilitate. Deși aceste modificări ar fi venit oricum la un moment dat, pandemia a fost un element catalizator al globalizării la nivelul societății. În viitor, după o îndelungată perioadă de utilizare a tehnologiei în școli, tinerii nu vor mai opta pentru cărți, biblioteci, caiete, ci pentru un smartphone care are toate informațiile după un simplu click. Însă acest aspect poate fi aparent, deoarece mass-media ne pot informa, sau ne pot dezinforma. În concluzie, lumea a trecut printr-un proces accelerat de schimbare, care se afla în plină desfășurare și va continua pe o perioadă nedeterminată. Cuvântul „izolare” va fi mereu simțit mult mai profund, va trezi amintiri, nostalgie, teamă, tristețe, angoasa sentimentului de incertitudine în fața unui viitor pe care nici specialiștii nu-i pot preconiza. Poate vom valorifica mai mult natura, stând în casă, visăm la aerul curat și la miros de flori, ni se face dor de aspecte ale existenței ne semnificative înainte, vom conștientiza cât de vulnerabili suntem în fața naturii și, deși suntem atât de avansați, nu putem să deslușim mecanismele biologice cu care ne confruntăm. Va fi o călătorie de autocunoaștere, plină de retrospective și planuri de viitor incerte, însă concret este faptul că nu vom reveni în totalitate la existența pe care o știam cândva.

Războiul pandemic

Elev sergent major Pascaru Lia-Gabriela
Clasa a XII-a B

Dragă jurnalule, astăzi este o altă zi în care viața mă surprinde. Știi că tot timpul îmi descarc sufletul în paginile tale. Știu că te bucuri pentru faptul că paginile tale nu rămân singure iar în fiecare seară fac cunoștință cu sentimentele mele! Facem echipă bună!

Uite ce mi se întâmplă... am fost transferată într-un teatru de război comun. Da, mă lupt cot la cot alături de toată planeta împotriva unui virus. Nu știu cine l-a trimis, nu știu de ce și pentru ce. Echipată cu mască de protecție, mănuși și dezinfectant în buzunar, mă plimb pe trotuar. Oameni speriați, oameni cu îngeri slabi, oameni îndrăgostiți și oameni gata să renunțe la orice pentru că familia să se afle în siguranță.

Acest război pare a fi Primul Război Mondial varianta invizibilă. Cu cât timpul trece cu atât victimele din rândul bătrânilor și al oamenilor cu boli cronice crește. Volumul lacrimilor societății crește...pare a fi totul în zadar.

Inamicul este tot mai puternic, iar noi nu știm cum să îl învingem. Singura soluție este să stăm izolați și să ne regăsim pe noi înșine, în timp ce virusul atacă nepăsarea celor ce uită că în lupta aceasta nimeni nu scapă fără o cicatrice.

Draga jurnalule, am avut o perioadă foarte obositoare, mă simt obosită psihic, am ajutat societatea. Tocmai ce m-am întors din Italia. După ce virusul a făcut ravagii în ultimele 3 luni, acum totul pare a fi mai bine, ușor, ușor planeta își adună puterea datorită timpului. Cred că în această luptă timpul este cea mai importantă armă. Chiar dacă războiul a început din toamnă, pare a fi unul de lungă durată. A trecut iarna, primăvara, vara și iată-ne tot în anotimpul autumnal. Oricum ne-ar fi destinele, natura își parcurge cursul firesc al lucrurilor. Florile au înflorit și s-au ofilit, copilul crește iar tânărul îmbătrânește. Nu știu cât va mai ține tot acest joc crud. Dar sunt sigură că nu voi scăpa de aici fără niște sechele. Poate că plămânii mei încă funcționează la standarde normale, dar dezvoltarea mea personală este cea care va rămâne în urmă cu trecerea timpului.

Nu toți suntem bogați și nu toți suntem săraci. Dar... cultura noastră încotro se duce? Copiii sunt cei care pierd încrederea și speranța pentru un viitor mai bun! Nu spun viitor excelent, nu: viitor mai bun.

Nu vom putea sta izolați zeci de mii de ani. Avem nevoie de interacțiune interumană. Avem nevoie de îmbrățișări și sărutări, avem nevoie de proiecte și de prietenii, iubiri și despărțiri. Încă mai am puterea să cred că ne revenim iar societatea câștigă lupta. Fiecare duce o luptă. „Trebuie să fim puternici, trebuie să fim puternici și trebuie să fim puternici!”

Asta e singura idee pe care o am în minte în fiecare clipă a zilei. Îmi e dor de familia mea, aş dori să îi iau în braţe! Am trecut peste multe încercări dar... virusul e singurul care nu îmi dă nici măcar o fărâmbă de şansă. Tot eu îmi amintesc că speranţa moare ultima! Draga jurnalule, a trecut acest război, iată-mă acum! Am 38 de ani, sunt căsătorită, am un copil frumos şi am o viaţă sănătoasă. Oamenii s-au schimbat. După 20 de ani de război apele s-au calmat. Au fost extrem de multe victime. Chiar şi eu mi-am pierdut tatăl... nu pot descrie în cuvinte durerea pe care o resimt atunci când îmi aduc aminte de momentele de pe front. Eu? Eu sunt o furnică în comparaţie cu mărimea Terrei, dar alături de supravieţuitorii războiului şi alături de noua generaţie sperăm la „un mai bine”. Cu toţii încercăm să avem grijă de aproapele nostru. Într-adevăr, principiul nostru este următorul: „ceea ce dăruieşti va rămâne, ceea ce eşti acum va dispărea”. Aşa am ajuns să ne gândim mai mult la noua generaţie. Noi, cei la vârsta a doua nu ne mai temem de neprevăzut.

Va fi bine!

Imaginea soldatului român în poezie

Elev fruntaş Cojocăraşu Claudiu
Clasa a X-a C

*Fiecare om are o patrie, restul sunt ţări! –
afirma Octavian Paler.*

Poporul român a fost întotdeauna însufleţit de dragostea de neam. Indiferent de contextul social sau politic, atunci când *mama-ţară* a avut nevoie de fiii ei, aceştia au ştiut să îşi strângă forţele pentru a-i apăra independenţa. De-a lungul timpului, iubirea faţă de patrie a fost purtată nu doar în inimi, ci şi în versuri. Glasuri puternice au răsunat în conştiinţa românilor, purtând imboldul de a păstra cu preţul vieţii libertatea.

O voce emblematică este Vasile Alecsandri. Poet şi dramaturg, dar şi om politic, ministru, diplomat, a fost implicat activ în viaţa ţării, ceea ce a făcut ca versurile sale să prindă un ecou extraordinar. În *Odă ostaşilor români*, poetul paşoptist îşi exprimă admiraţia faţă de luptători, creând în acelaşi timp un portret general al soldatului român: ...*duşi de-o soartă norocoasă, / V-aţi legat în logodire cu izbânda glorioasă!* Versurile exprimă recunoştinţa faţă de eroii care – prin sacrificiu – au obţinut eliberarea fiinţei naţionale: *Voi, nepăsători de moarte!*

Pentru a sugera virtuţile ostaşilor, Alecsandri foloseşte simbolul păsărilor: *Dragii mei vultani de câmpuri, dragii mei şoimani de munte.*

Vulturul subliniază agerimea, iar șoimul tenacitatea. *Junii* poartă semnul celor aleși, la fel ca în credințele populare: *însemnați cu stea în frunte*. Rădăcinile folclorice se fac simțite în limbaj: *Să trăiți, feciori de oaste, Domnul sfânt să vă ajute!* Soldatul este în esență omul simplu, curat, cu inima plină de curaj: *Vitejie fără seamăn pe-acel timp de grea urgie*. Respectul față de armată e cuprins în invocația retorică: *O! Viteji de viță veche! E triumful luptei voastre, soarele neatârării!*

Identitatea națională naște mândrie: *Astăzi lumea ne cunoaște: Român zice, viteaz zice!*

Glasul acestui adevărat *poeta vates* va fi reluat de George Coșbuc sau de Ștefan Octavian Iosif și adus până în contemporaneitate. Respectul față de cei care apără integritatea națională se conservă, chiar dacă mijloacele de expresie sunt puțin diferite.

George Coșbuc înțelege istoria ca pe o neîntreruptă luptă pentru libertate socială și națională. Simbolurile acesteia sunt Decebal, legendarul Gelu, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu (Decebal cătră popor, Moartea lui Gelu, Pașa Hassan, Oltenii lui Tudor). Lupta înseamnă jertfă, iar aceasta din urmă – moarte demnă: *Dar nu-i totuna leu să mori / Ori câne-nlănțuit!; Că-s vii, când e vorba de țară / Și morții-n morminte!*

În *Cântece de vitejie* sunt reunite poeziile care glorifică patriotismul, lupta pentru libertate și independență națională.

Poezul rememorează episoade eroice, emoționând prin dramatism dar și prin simplitatea limbajului, care reflectă modul de a gândi și de a simți al ostașilor care au câștigat independența țării.

Poezia modernistă poartă patriotismul cu un glas diferit. Limbajul poetic se arată neîncăpător, poeziile despre țară par scrise „cu colțul inimii”. Patria există în sufletul scriitorilor, dar aceștia își recunosc neputința de a-și rosti pe deplin iubirea. Mijloacele lingvistice par neputincioase. Definit ca „risc pe cont propriu”, gestul poetic tinde să devină exemplar, asumându-și responsabilitatea curajului civic, di-

ficultățile rostirii unor adevăruri considerate incomode. Reface astfel ipostaza – mai bine zis, ipostazele – poetului romantic, construindu-și un portret din tonuri contrastante, sugerând disponibilitățile cele mai diverse ale unei sensibilități expansive. Vădit este mesianismul cântărețului situat în fruntea mulțimii. Poezia sa este, de cele mai multe ori, o confesiune în for. Cântăret, prin excelență, al Cetății, creează o poezie discursivă, expresie a unui vitalism frenetic și al unei mari capacități de metaforizare.

Indiferent de mijloacele utilizate, mândria națională și respectul față de eroii neamului sunt de neclintit: *Români de pretutindenii, păstrați-vă întregi, / Reînvățați copiii cinstita noastră hartă!* – îndeamnă Păunescu, iar încrederea în viitor a lui Alecsandri naște speranță: *Că din vultur – vultur naște, din stejar – stejar răsare!*

ADOLESCENTS

And Fictional Representations of Their Conflicts, Struggles and Identity Crises in Postwar American Fiction

Prof. dr. Mihaela Ene

Dated by some scholars (Jeffrey S. Kaplan "Young Adult Literature in the 21st Century" in *The ALAN Review*, Winter, 2005) to the publication of J.D. Salinger's *The Catcher in the Rye* (1951), young adult literature (YAL) is a new genre in the American literary field. In his article "Everything" (2003), David Lubar considers that this literary genre has its debut with J.D. Salinger's *The Catcher in the Rye*: "In 1951, J.D. Salinger, author of such action-packed works as "A Perfect Day for Banana Bread," and "Franny and Zooey", creates a new genre with *Catcher in the Rye*, spawning an industry frenzy for novels with red covers" (19).

Other theorists, like Michael Cart or Ken Donelson and Alleen Nilsen, see the beginnings of the literature for young adults in 1942, along with the publication of *Seventeenth Summer*, by Maureen Daly, a book which was not written for adolescents at first, and was considered a full adult novel. Regardless of which was the first novel written for young people, it is more important to note the dramatic changes that occurred on youth culture and the literature produced for it in the 1950s. The postwar period, characterized by the political theorist Hannah Arendt as one "caught up between past and future" gave voice to "the silenced". "The young, black, female, gay, all found collective voices to denounce a decade that promised so much but delivered little to those on the margins" (Halliwell, 2007:4).

Considered a transitional period for American literature, much of the decade's fiction reveals a contrary set of impulses. "It was a moment when outsiders were becoming insiders, when American literature was becoming decentered, or multicentred, feeding on new energies from the periphery" (Dickstein, 2002, 65). These changes were revealed by S.E. Hinton in her novel *The Outsiders* (1967). She was writing about mean urban streets where teenagers were busy agonizing whether they would survive the next gang fight. The subject of the book being class warfare, Hinton emphasized the fact that the world was changing and that writers should introduce in their novels themes which, at the time, were considered taboo. In the late 1960s young adult literature itself was in a period of transition from a literature that offered fantasy approaches, like *Seventeenth Summer*, to one that offered clear look at the unpleasant realities of American adolescent life. The young wanted to read Literature with characters like them, who faced emotional problems, generation gaps and conflicts, who had strong feelings of alienation, struggled to find their identity, fought drugs addiction, experienced abortion, suicide tentative. S.E. Hinton, who was seventeen when she wrote *The Outsiders* gave the public a different literature, one which exposed adolescents' real problems.

The question may arise whether Young Adult literature is or is not supposed to be considered in relation to mainstream literature. There were authors who recognized its importance in the lives of adolescents, one of them being Peter Hollindale, who, in *Children's Literature in Education*, came up with remarks that could stand for a good starting point for the definition of young adult literature. He sees it as a literature which speaks to adolescents, which was written for them, and which addresses youth culture, and its problems and interests:

This new literature, even if sometimes containing an important comic dimension, took young adults seriously, it was not any kind of literature about children or for children. It is one that takes childhood and adolescence seriously, in that it avoids the escapism and fantasy characterizing the successful novels of the Harry Potter cycle, for example. This serious, although often comic literature (a good illustration being Salinger's *The Catcher in the Rye*) came to be seen as depicting characters who experience traumatic difficulties in their coming of age, who are dealing with painful experiences that mark their existence, who are terrified by their physical or psychological transformations, or who are in an endless conflict with their families. In so doing, its concerns are just as worthy of critical consideration as other novels, written about adults and addressed to adults. The new generation required long term education, high schools were reinvented. A new and fresh culture emerged: youth culture. Adolescents' future seemed to change, yet only the first step was taken from a multitude of other steps toward their identification, acceptance and understanding, processes which will be gradually mirrored in literature as well as in young adult education.

CRITICĂ

Maria...

Elev fruntaș Albeșteanu Marius,
Clasa a X-a C

M-am trezit, ca de obicei, în patul meu, ținând pătura Mariei în brațe. Îmi amintește de ea. Umbra parfumului său de căpșuni și firele de păr rătăcite prin cusăturile păturii îmi gâdilă vârful nasului.

Cu greu mă ridic și pun de-o cafea. Îmi este dor să deschid ochii în mirosul de omletă și de zaț! Maria se trezea mereu mai devreme decât mine și pregătea micul dejun... Cafeaua e gata, iau sorbitură din ceașcă. Prea tare!... Hmmm!... ea știa cum îmi place cafeaua și pur și simplu reușea să o facă perfectă. Ies pe balcon. Aici obișnuiam să îmi petrec începutul dimineții alături de Maria. Acum stau singur, uitându-mă la fotoliul iubitei mele, gol și bătut de praf.

Mai sorb o gură din cafea și arunc un ochi la drumul pustiu, la magazinele ferecate și la mașinile stringhere care fug ca vântul în lipsa aglomerației. Pe cealaltă stradă se zărește cu greu spitalul. Acolo lucrează Maria! De dimineață până seara e acolo, ajută oameni, salvează vieți! De când a început pandemia am putut să îi admir ochii verzi și părul castaniu numai prin apeluri. Vocea ei, vizibil obosită, nu încetează a-mi spune vorbe dulci, care îmi dau putere și răbdare. Nu pot decât să aștept ziua în care o voi putea strânge în brațe pe îndelete.

Acum sunt nevoit să vă las... Maria așteaptă apelul meu!

Războiul de - afară

Elev fruntaș Albeșteanu Marius,
Clasa a X-a C

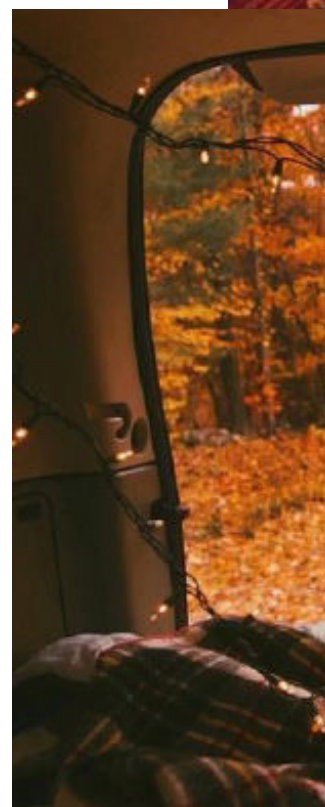
Stau la fereastră, pe scaunul rigid care scârțâie la fiecare mișcare și privesc nostalgic cum vara pierde războiul.

Soldații părăsesc batalioanele căzând fără viață pe pământul gol. Vântul cotropitor le împrășteie și totul primește o nuanță roșcată. Soarele se luptă din greu să combată armata de nori care a pus stăpânire pe cerul albastru. Toamna a ieșit victorioasă, frigul îmi bate în ușă! Nu va sta acolo pentru mult timp... curând va intra.

Soarele apune. Amurgul accentuează culoarea covorului de frunze uscate iar lumina începe să scadă în intensitate, lăsând în cele din urmă pătura de întuneric peste case. Copacii despuiați par monștri cu gheare lungi ce par a se mișca în bătaia vântului.

Unde sunt noapțile în care așteptam răsăritul povestind, întins pe iarba umedă și pe pământul cald, cu ochii pe cer și cu mintea tot mai departe?...

Toate astea sunt doar amintiri... mâine începe școala și eu trebuie să îmi adun gândurile și să mă odihnesc.

CART LITERAR

După ploaie

Elev Baltă Bianca
Clasa a IX-a E

Trecuse mult fără să mai curgă apă din cer. Aveam impresia că mai am de traversat o veșnicie până voi auzi iar zgomotele puternice și înfricoșătoare! Cam pierdusem noțiunea timpului de când stăteam sub frunza mea... Nu știam cât de întunecat era afară sau dacă era soare... dimineată sau prânz.

Multă vreme a fost liniște și am avut libertatea să mă plimb. Dar apoi nu am mai putut ieși de sub frunză fără să aud pași sau fără să mă izbesc de munți mișcători.

Nu credeam că voi mai întâlni picurii cerului! Spre norocul meu, am auzit tunetul. Semăna cu un milion de frunze căzute în același timp dintr-un copac gigantic! Pentru noi, melcii, apa înseamnă viață!

În încercarea de a-mi găsi camarazii, am îndrăznit să mă mișc... nimic nu mai era cum știam că ar trebui să fie! Universul meu, bucata de covor portocaliu, fusese distrus! Nu m-am gândit foarte mult... nu am căutat să înțeleg cum sau de ce s-a produs această schimbare! Am fost izbită de transformări, dar bucuroasă de ploaie! Ca pentru orice ființă asemănătoare mie, ce cutreieră acest pământ, decizia luată a fost să ies, să mă îmbărbătez și să mă bucur de apa ce avea să vină! Prima dată am încercat să evit orice posibil pericol, dar după atât de multă secetă eram nevoită să merg direct pe stradă. Recunosc că la început nu mi s-a părut nimic suspect și eram chiar ușurată că plouă... Apoi i-am văzut și am înțeles cât de oarbă am fost în încercarea mea disperată de a găsi apă! Toți frații mei, loviți, blegi, zăceau pe jos... Începeam să înțeleg care era destinul meu... nu aveam cale de întoarcere... Vedeam cum, la fiecare pas, o soră, un frate sau un prieten pierdea lupta cu viața... cu fiecare trecere în neant se rupea o bucățică din inima mea. Mi-am așteptat rândul.

Am refuzat să mai merg, să mă mai îndepărtez. Am vrut să înțeleg durerea prin care au trecut ei, pentru că durerea pe care o încercam eu era prea greu de suportat.

Și... deodată... calm... nimic de simțit... doar o rază și... atât...

Suflet în ploaie

Elev Nistor Liliana Maria
Clasa a IX-a B

Privind către apus, cad în ecoul gândurilor ce-mi trezesc în întreg corpul un fior al dezamăgirii.

Afară plouă. Caut un nou început al iubirii, însă nimic nu-mi poate readuce sufletul la viață. Picăturile de ploaie aprind în mine flacăra unei iubiri eșuate. Ascult mișcarea frunzelor și simt gustul vântului. Mă reîntorc în trecut, acolo unde am rămas neclintit mult timp. Mi-e dor. Un dor apăsător ce face ca sângele să-mi fiarbă în vene. Clipesc. Amintirile dansează precum rafala ce mă înconjoară. Oh, trup suav ce dansai în fața oglinzii mele, acum alergi către un nou început, lăsându-mă în brațe străine. Căci, pentru a te regăsi, înseamnă a te scufunda în propriul tine pentru a renaște. Inspir, ascult tăcerea și îmi imaginez cum dragostea transpiră piele pe piele. Expir și nu ești lângă mine. Mi se face frig. Nici furtuna nu-mi întinde brațele unei noi iubiri, nici măcar o îmbrățișare caldă.

Hei, tu, dragă străină, ce ai lăsat un gol în sufletul meu, cum mai ești? Chiar dacă glasurile noastre s-au pierdut, să știi că am ales să merg prin ploaie, pentru că nimeni nu mă poate vedea plângând...

Focul nopții

Elev plutonier major Postolachi Ana-Maria
Clasa a XII-a A

Nemărginirea azurie începe să sărute ușor buzele țărmului. Liniștea deplină învăluie infinitul. Ici-colo poți vedea fața brăzdată a mării întunecându-se, apoi căpătând tușuri de spume încărunțite, însă pacea se coboară lin, lin, lin.

De undeva, din tainica umbră a întunericului, se aprinde orizontul. Mingea de coral domină cele două țămuri: abisul stelelor și nesfârșitul înlăcrimat al vieții. Fără să vrea, seară de seară unește destinele celor două lumi care șoptesc poveștile de peste zi... luceferi și sirene se întâlnesc pentru o clipă sub giganta cupolă de carmin. Doar pescarii sunt martorii întâmplărilor din lumea apusului, sunt paznicii tainei ce nu va putea fi spusă niciodată. Câte un pescăruș rebel brăzdează pe fața apusului un contur ce amintește iar de viață.

Și timpul trece și globul pare să se micșoreze blând cu el și cele mai adânci taine... o picătură de viață, o picătură de culoare, o picătură de frumos. În drumul lui, apusul, trasează mării cărări luminoase, făgăduindu-i că mâine va fi o altă zi, când soarele îi va fi lumina, căldura și brațele ce o înconjoară din nou ca-n prima zi. Valsul corzilor de chitară îmbrățișează murmurul valurilor uitate de artistul suspendat în abisul nocturn. Ultimele urme ce domneau pe nemărginirea nisipoasă sunt spulberate de pîruețele vântului. Dorințele vietăților subacvatice sunt abia atinse de fierăstrăul adâncurilor și ușor conturate de picătura mării.

Pătruns de neodihna de peste zi, mai are puterea să coboare pe umerii și în mâinile îngemănate ale călătorilor în timp. Imortalizat pentru o secundă, pare biruit de omenirea care-i așteaptă pașii seară de seară.

Și timpul trece, nepăsându-i că tu, omule, plângi, râzi sau mori. Doar el, în nemurirea lui, lord sângieriu, face ca totul să renască.

A doua zi...

Copil al mării

Elev caporal Damaschin Matteo

Clasa a XI-a A

Nu era o zi însorită, ci, mai degrabă, o zi în care fiorul căldurii nu era decât iluzia liniștii unei întinderi pustii. Apa Mării Negre potolea, precum un fiu grijnic, setea țărmului său, într-un elegant glas, așa cum este cel al unei cochilii duse spre ascultare. De-a lungul timpului, am auzit foarte multe legende, însă acesta este începutul uneia în care cred cu adevărat și pe care voi încerca să o evoc, așa cum o țin minte, printre valurile repezi ale acestei scurte narațiuni.

Într-un astfel de peisaj, unirea a trei elemente care stau la baza realității fizice poate da naștere, paradoxal, unui univers a cărui materie este cea din care sunt alcătuite visele. Era atunci sfârșitul primăverii. Un copil alerga pe nisipul răcoros, în bătaia liberă a vântului, cuprins, parcă, într-o bucurie nemărginită. Din pricina faptului că locuia departe de țărmul mării, rareori avea bucuria de a-l privi. Se spunea, însă, că acel băiețel cu chip senin, cu privirea cutezătoare, de culoarea unei nopți înstelate, iubea atât de mult marea, încât și marea avea să-l îndrăgească pe el.

Iubirea pe care o purta, încă de la acea vârstă, a preadolescenței, era fundamentul dorinței sale insondabile de a deveni marinar. Astfel, în acea zi, copilul simți mai puternic ca niciodată atracția față de necunoscutul mării – a cărei putere putea fi asemănată doar cu cea a Lunii în timpul fluxului – și, în pași hotărâți care lăsară deja în urmă nisipul uscat, se opri unde apa înspumată avansează dârz și se retrage lin. Acolo, se așeză în genunchi și cu degetul arătător începu a despica nisipul umed – precum prova unei nave despica valurile mărilor – în forma unor cuvinte ce aveau să fie vocea dorinței sale, așa cum aceleași vechi cuvinte devin și vocea simțămintelor unui scriitor.

În clipa când termină, se ridică din nou în picioare, călcâiele afundându-se parcă mai adânc în nisip și citi. Imediat, cuvintele care păreau gravate în mal, precum numele militarilor în metalul ecusonului lor nominal, fură înghițite de un val, care-i atinse și picioarele – așa cum au fost atinse și picioarele regelui Canut al Angliei, potrivit altei legende. Sub privirea acestuia, dorința-i plecă, odată cu apa, către inima mării, precum o face un velier care înaintează rului, cu putere, împins de vântul vădudului sărat. Apoi, la scurt timp, tânărul chip fu udat de o bură rece venită parcă din eterul mărilor – poate, în semn de răspuns.

Anii trecură și odată cu aceștia, acel băiețel în chip senin deveni un bărbat în trup armonios. Acea cutezanță pe care o avea în privire altădată, acum se putea observa, mai cu putință, în ținuta-i nobilă și în aceiași ochi mari, negri și luminoși. Tot în ochii săi puteai găsi acum imaginile talazurilor de dragoste albastră, deoarece marea, conform legendei, i-a îndeplinit dorința.

Ce este marea cu adevărat? Consider acum că, se cuvine să ofer niște explicații, deși pot părea a fi pur subiective. Marea este acel simțământ nespus de frumos care te cuprinde după ce ai privit asfințitul soarelui, pe un întuneric colorat, într-o liniște greu de găsit, pierdută în sunetul apei atinse de aceeași mângâiere a vântului, care îți atinge deopotrivă și trupul. Marea este locul unde oamenii uscatului se lasă purtați de gânduri care lunecă pe oceanul albastru al minții către un univers intrinsec, precum marinarii se lasă călăuziți de stele pe azuriul mărilor. Însă, cel mai important, marea este locul în largul căreia oameni ai uscatului devin oamenii ei.

Uniforma mării

Elev caporal Damaschin Matteo
Clasa a XI-a A

Eram, parcă, scufundat într-un sentiment albastru și mă aflam, totodată, pe rândunica celui mai înalt catarg, de unde puteam observa siajul muncii mele. Aveam treisprezece ani. Percepeam o fericire adevărată, oferită de realizarea celei mai mari dorințe a copilăriei.

Adesea sunt întrebat de ce am ales liceul militar și, implicit, Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, iar gândul mă poartă de fiecare dată la aceeași sintagmă: „ONOARE ȘI PATRIE”. Mă privesc în oglindă, îmi îndrept gulerul de la veston și ating petlițele în formă de ancoră; epoleții întotdeauna îmi amintesc faptul că pot deveni și mai bun, tricolorul și emblema colegiului îmi sugerează cuvintele unui legământ rostit la unison cu acel cânt al martorilor pescăruși și ascultat în taină de necunoscutul mării. Apoi, privirea mea rămâne concentrată preț de câteva clipe asupra primei mele insigne, când un puternic simțământ de mândrie mă cuprinde.

Imediat, privirea- mi se mută către ecusonul meu nominal, citesc ușor literele gravate în metal și realizez încă o dată că acel nume este onorat cu o uniformă: acelui sentiment de mândrie i se alătură un simț al datoriei, și mai puternic. Mă întorc apoi către stânga, întind palma pe vipușcă pentru a simți textura postavului de culoare albastră și gândul mă conduce către viitor... Ridic mâna stânga pentru a mă uita la ceas și pe mânecă observ galoane cu „ochiul lui Elliot” – clilesc, a fost doar iluzia unei dorințe arzătoare. Țin acum, în mâini, casceta de licean militar, privesc preț de o clipă Stema României și coafa de un alb imaculat, specific Forțelor Navale Române, și briza cucerzantei mă învăluie după ce o așez pe cap... Fac câțiva pași și liniștea gândurilor mele este întreruptă de bătaia scurtă și hotărâtă a acestora. Atunci îmi dau seama că acel sunet va fi un crâmpei de uscat care mă va însoți pe punțile dure ce vor mă vor purta peste talazuri albastre. De aceea, iubesc marea, îmi iubesc țara și uniforma care le leagă.

De vorbă cu sine

Elev caporal Puținică Nicoleta
Clasa a XI-a A

Nu i-aș spune să schimbe nimic. Și asta nu pentru că nu aș fi făcut alegeri greșite, sau nu m-am îndepărtat uneori de la visele, idealurile, reperele mele – atât cât pot fi ele de bine conturate la o vârstă semi-fragedă încă...

Ci pentru că îmi place rezultatul final, îmi place persoana care sunt, îmi place locul în care mă aflu – și asta cred că e ceva ce nu foarte mulți simt să afirme despre.

Vine dintr-o conștientizare a propriei identități care probabil nu ar fi fost posibilă sau nu s-ar fi realizat în aceeași manieră dacă aș fi urmat alți pași. E straniu uneori când te gândești cât de aleatoriu pare să decurgă totul... și totuși nu este așa deloc.

Aud foarte des persoane din jurul meu spunând „dacă aș avea X ani, aș proceda cu totul altfel”, „dacă aș putea da timpul înapoi...”...ce s-ar întâmpla? Eu cred că nimic altfel decât s-a întâmplat deja. Indiferent de credințele fiecăruia, cu toții putem fi de acord că suntem un rezultat al unui cumul dintre educația de acasă, cea primită la școală, cea formată pe cont propriu – și toate se manifestă la nivel subconștient în momentul în care luăm o decizie. Puși în același context pe care poate nu ni-l amintim foarte clar, e foarte probabil că am apuca același drum despre care peste ani am ajunge să spunem că l-am respinge „dacă am putea da timpul înapoi”.

Aici e o dilema ce dăinuie de secole – liberul arbitru; în teorie avem un infinit de opțiuni și tot atâtea alegeri; în practică însă lucrurile pot apărea puțin schimbate. Dacă gândul, imaginația nu au o limită fizică, în viața de zi cu zi ne ciocnim de limitări la tot pasul.

Ține de noi să le depășim sau să realizăm când ne sunt puse poate cu un anumit motiv – drumul nostru nu este pe acolo. Sigur că nimeni nu avea așa o înțelepciune încât să facă o distincție fără eroare între cele două și țină într-o anumită măsură și de hazard, dacă e să numim în modul cel mai simplu o intervenție exterioară care ne dirijează pașii pe care poate că i-am fi făcut cu încredere oarbă spre un drum ce nu ne aparține.

Deci dacă aș putea să vorbesc cu sinele meu, atât i-aș spune – să nu se piardă cumva în pericolul lui „dacă” și să petreacă mai mult timp în compania rezultatului – s-ar putea să îi placă deși nu coincide cu planul inițial, dar și să reflecte la modul în care a ajuns la el – sigur va da curs unei autocunoașteri foarte valoroase. De altfel, cred că această flexibilitate este o caracteristică a secolului în care trăim, în care cu toții trebuie să ne adaptăm din mers la condiții pe care nu ni le-am fi imaginat și care ajung să ne îndrepte pașii mai mult poate decât ar fi făcut-o în trecut simpla educație primită.

De aici poate și unele conflicte de generații – părinții nu înțeleg de ce copiii iau anumite decizii iar copiii sunt prea grăbiți și angrenați în acest amalgam de schimbări ca să le explice. De această flexibilitate semnificativă am început să fiu conștientă brusc în timpul liceului, când, deodată, pe lângă obiectivele pe termen scurt – examene, proiecte – au început să apară cele pe termen lung, care nu mai erau la fel de precis marcate și nici drumul spre ele nu mai era drept sau vizibil în totalitate.

Acesta e un șoc destul de mare, cred, în viața oricui – trecerea de la mentalitatea de copil la cea de... adolescent? licean?... cine sunt? ce vreau? ce mă văd făcând o viață întreagă? cine vreau să fiu ca om? ... e doar începutul unui lung șir de întrebări la care trebuie să avem răbdare să primim răspuns – acesta nu se afișează în data Z la un avizier, nici nu putem spera să ne fie oferit de un profesor. E o foaie albă, fără note, fără răspuns corect sau greșit – și totuși sunt cele mai importante răspunsuri din viața noastră. Un lucru e clar pentru mine acum – timpul pe care ni-l dedicam dezvoltării noastre ca oameni începe să fie din ce în ce mai diminuat în marea masă și de aceea, cu atât mai valorizat la cei care au înțelepciunea să îl folosească în avantajul lor. Deci poate că și eu aș cădea în capcana lui „dacă” și i-aș pune în brațe sinelui din trecut mai multe cărți de artă și în căști ceva mai multă muzică clasică, pentru că, de la un timp încolo, lucrurile acestea încep să stratifice oamenii și timpul pentru a le recupera începe să fie din ce în ce mai greu de găsit. În rest, aș sta mai mult de vorbă cu mine și aș fi mai îngăduitoare.

Nu știu câți se regăsesc în aceste rânduri, eu sper să fi atins vag răspunsul la câteva întrebări – admiterea la academie nu e un țel în sine, ci doar marchează un debut în viața reală, viața de dincolo de gardurile protectoare ale liceului.

Iubirea, plăcere vinovată sau trezirea identității?

Elev fruntaș Cautiș Maximilian
Clasa a X-a A

M-am gândit întotdeauna la modul în care putem defini iubirea, dar a defini iubirea este un risc. Pentru că ea este o imponderabilă. Și, cu toate acestea, aceasta imponderabilă își cere dreptul la definiție, este provocatoare și greu de evitat.

Să nu uităm că iubirea omenească se evidențiază printr-o pierdere treptată a rațiunii. Dar nu se pierde ducând către un vid. Printr-o diviziune a rațiunii, se ajunge la rațiunea inimii, despre care vorbea Pascal.

Pornim de la Schopenhauer, provocator, dar interesant! Cupidon este un zeu rău, așa cum îl vedem, micuț, copilându-l, cu aripioare, mai este și legat la ochi. Este foarte capricios, este crud și aruncă săgețile înveninate asupra orîșicui. Aripioarele sale reprezintă instabilitatea lui după ce dorința a fost satisfăcută. Ei bine, raportarea lui Schopenhauer la iubire este dizgrațioasă. Are semn negativ, matematic vorbind.

Putem încadra iubirea ca parte componentă a unui demers sapiențial al nostru prin viață? De multe ori iubirea este interpretată greșit de către cei ce nu știu a o folosi. Este ca identitatea, are accesibilitate continuă, dar este greu a o gestiona. Fac o greșală, pentru că aleg să compar iubirea cu ceva, am uitat că mai sus era scris că este o imponderabilă.

De obicei, doi tineri proaspăt căsătoriți aleg să-și pună iubirea pe o axă a vieții, auzind *Până când moartea ne va despărți!* Este mai mult de atât, nu se raportează doar la viață, ci și ce este după ea.

Lungimea iubirii lor începe dintr-un punct și nu se mai termină niciodată, căci sufletele nemuritoare se vor căuta de-a lungul eternității.

Ajungem ușor la o altă conotație și anume Prietenia. Pentru mine este un risc să vorbesc despre prietenie în momentul în care opinia mea este una îngustă. Prietenia, dacă nu are niște baze extraordinar de bine puse la punct din copilărie, cade. Prietenii vin și pleacă în funcție de etapele din viața noastră. În copilărie avem niște prieteni, în adolescență alți prieteni iar la bătrânețe, alții. De ce? Să fie caracterul efemer al prieteniei de vină? Toate aceste prietenii și amicitii pe care noi le trăim pe parcursul vieții sunt benefice și, mai rar, malefice. Și va apărea întrebarea: Bun, deci nimeni nu o să aibă niciodată prieteni adevărați? Iar răspunsul meu va fi unul simplu. Depinde! Evident există prietenii foarte durabile de câte 20 de ani, aici la o scară socială, putem vorbi de o prietenie adevărată. O snoavă arabă spunea despre doi prieteni, unul la casa celuilalt care voia să intre în casa:

cioc, cioc

-Cine e?

-Eu sunt, prietenul tău!

-Care prieten? Nu te cunosc!

-Sunt TU! Da-mi drumul la ușă!

-A, acum!

Interesant nu? Cum o simplă abstracție existențială transformă recunoștința prieteniei. Am pornit de la iubirea dintre oameni și am ajuns la cea fata de prieteni.

Încheiem triumfător această temă despre iubire răspunzând întrebării din titlu: plăcere vinovată sau trezirea identității?

Nu e plăcere, pentru că vine de la Dumnezeu, iar plăcerea vine de la Diavol. Bine, atunci este trezirea identității? Înclin să spun că da, deoarece a locui cu ființa vieții tale într-o dimensiune a timpului, înseamnă o moarte lentă dar sigură a identității.

„Inima are rațiunile ei, pe care rațiunea însăși nu le cunoaște”

-Blaise Pascal

LIFE AS A BOOK

Elev Nagîț Alexandru-Ștefan
Clasa a X-a C

Have you ever wondered how's it like being a book? Me neither, but a few years ago something made me pay more attention to the "forgotten ones".

On an ordinary day, I was walking down the street when I found myself near a homeless man. I handed him \$10 and he looked at me and said: "Thank you, sir! Whatever you want, I'll give you". Thinking that he was joking, I said: "Knowledge". With one gesture the man transformed me into a book and teleported me into a house.

I knew that I was just a book and that nobody will give me much attention and that made me really sad. A few days, nobody noticed that I was there. One day, a little boy, Timmy, grabbed me and threw me on the table. I asked him: "Why don't you read me?" The kid muttered: "How can you talk? You're just a book". I explained that I'm a man transformed into a book.

Timmy began to read and read again, with thirst for knowledge. The years passed, the kid graduated from the best university in the country, while I continued to convince other children to pay attention to me.

MY CHANCE TO ESCAPE

Elev plutonier Bilboreanu Ecaterina Ioana
Clasa a XII-a B

I am a doorbell. I stay outside, in the cold, and I don't get enough recognition for all the work I'm doing. People often forget about me and just knock on the door; yet, today it is my chance to escape.

I want to run away, with the help of my only friend, Rares. He is a mouse and he certainly understands me more than the others. Everybody thinks he is a parasite, when he only wants to play with humans. They can be rather unfair to us...

"Are you ready?" Rares asked me.

"I've been waiting for this my whole life. Of course I'm ready," I quickly responded.

"I was just asking, you don't have to be so mean... Code red... a human is coming!"

I froze as the human pushed me. My little song was playing inside the house and I heard the man saying: "I need to buy a doorbell, they are priceless".

Tears started falling down my cheeks as the man entered the house. I told Rares I didn't want to escape anymore. I got everything I wanted... a little attention. He, instead, flew to Mexico and now he lives as a successful mariachi player.

Focșani, 6 dicembre 2020

Caro Babbo Natale,

Quest'anno sono stata la miglior versione di me stessa. Non sono uscita durante la quarantena, ho sempre messo la mascherina, sempre avuto il disinfettante in tasca; ho perfino trovato hobby e qualità che neanche sapevo di avere.

Ma, no... quest'anno non li voglio i regali... voglio ritornare a come era prima. Puoi/ Potresti farlo?

Voglio ritornare a uscire dicendo: "Ah, ho scordato le chiavi" invece di "cavolo, la mascherina", voglio ritornare a camminare per strada

senza che qualcuno mi guardi brutto perché tossisco, voglio andare alle feste, ai concerti, a ballare, a divertirmi! Voglio la mia vita di prima!

Se riuscissi a fare quello che ti sto chiedendo sarei la più felice persona dell'intero pianeta!

Quindi, per favore (perché tanto lo so che sono stata brava e di sicuro vuoi portarmi qualcosa), da via a tutti i miei regali, spediscili ad altre case, a me, porta la libertà.

La tua fedele,

Ramona

Elev caporal Petrea Ramona
Clasa a XI-a B

Caro Babbo Natale,

Bacău, 6 dicembre 2020

Negli anni ho provato a metterti sempre più in difficoltà con desideri inimmaginabili, adesso però, provo a porgere – come fai tu, Babbo, con la neve – il mio desiderio più grande, tra le parole di questa lettera. Quest'anno ti chiedo di regalare all'umanità generosità ed altruismo, grandi come quelle dei militari di una base dell'aviazione americana. Loro, da settant'anni, attraverso i paracaduti, regalano boni indispensabili alle comunità delle isole emarginate del Pacifico.

Tutto ciò succede in un atto di nobile volontariato, incluso nelle missioni d'istruzione a basso volo. Come sarebbe se tutti noi diventassimo più buoni con noi stessi? Come sarebbe se un bambino esclamasse di nuovo: "Sono giocattoli che volano!"... Solo tu ci puoi aiutare.

Pieno di speranza,
Matteo

Elev caporal Damaschin Matteo
Clasa a XI-a A

CART LITERAR

Înainte

Elev fruntaș Toma Andreea
Clasa a X-a E

Și... s-au întâlnit...
Cămașa mea protectoare
Cu întinsa, agitata mare.
Mă învârteam în jurul vieții
Sau poate doar în jurul meu,
Credeam că o domin,
Că importantă sunt doar eu.
Impactul cu țărmul, cu apa, cu spuma
M-a făcut să înțeleg
Că eu doar mă dădeam de-a dura...
Valul care m-a întâmpinat
mi-a șoptit: Asta ți-e dat!
Vei învăța cu mine să fii una!
Să te ții bine,
Orizontul ni se deschide întruna!

Alegere

Elev fruntaș Toma Andreea
Clasa a X-a E

Cerneala aleargă pe hârtie.
Încerc să o prind, să-mi spună și mie
Cine sunt, cum sunt și de ce...
Hei, cum e-n vacanță, creierule?
Ai și tu timp să răsuflă?
Dar cu tine, cu tine ce mai e, suflete?
Am ales să fiu marinar
Și-acum se sparg în mine valurile.
Nu știu ce-am folosit: suflet sau creier
Dar răzbesc! Prin viață,
Prin talazuri cutreier!

Bricul „Mircea”

Prof dr. Adrian Ilie

Precum o mireasă cu vălul său alb,
Plutește pe mări agitate
Și trece pe lângă nisipul dalb
Lăsând în urmă porturi siderate.

Bătrânul voievod veghează marea,
Aflându-se cu pieptul la catarg
Și hotărât ține cărarea
Cu voioșie îndreptându-se în larg.

Toți marinarii au urcat la bord
Și cu mândrie, ținuta ei își poartă
Lăsând Constanța la babord,
Mărșăluind apoi spre marea întunecată.

Plini de curaj și curiozitate,
Cadeții cu aplomb învață
Secrete ale mării-nvolburate
Iar ținta lor, e de a reuși în viață.

Asemeni marilor navigatori
Precum Columb, Vespucci, Magellan,
Vor deveni celebri călători,
Plecând pe mare an de an.

Să ai marea...

Elev caporal Bouroș Luiza

Clasa a XI-a A

Să ai marea la picioare,
Să calci valul liniștit
Și vrăjit, pe țărmul zilei
Să privești spre răsărit.

Să ai marea la picioare,
Într-o vară de poveste,
Bucuria marea-a mării
Doar în sufletul tău este!

Să ai marea zbuciumată,
Valul să te biciuie
Și s-ascuți, ca niciodată,
Dorul cum se tânguie!

Să ai marea la picioare,
Dragostea-n esența sa
Și tu însuți să fii mare,
De iubire, undeva...

„Nu poți găsi nicăieri
poezie, dacă n-o ai în tine.”
(Joseph Joubert)

POEZII

Ea și marea

Elev caporal Bouroș Luiza

Clasa a XI-a A

Stau așa și mă gândesc..
Ochii ei când îi privesc,
Simt parcă briza mării
Și văd frumusețea zării.

Nu pot să cred că e real
Cum valuri se izbesc de mal,
Vocea sa calmă și dulce
De mare-aminte îmi aduce.

Mereu când o văd zâmbind,
Văd un soare răsărind,
Observ marea în priviri
Și-o regăsesc în amintiri.

Mă-ntind pe nisipul fin
Și privesc cerul senin
Și pe ea mereu găsesc
Acei ochi ce îi iubesc!

El și „ea”

Elev fruntaș Gândea Alexandra
Clasa a X-a D

POEZII

Cu ochi negri, umezi și umili
M-admiră.
Toamna din ei se citește;
Frunzele i le-am citit,
Sentimentele i-au curs pe față,
Buzele-i sunt neclintite:
Nu spun nimic și totuși atât de multe.

Mâinile-i tremură.
Vântul adie și usucă
Mă uit în podul palmei și simt:
E doar un gol...
Parcă simt și văd pe palma mea,
Sau nu – mâinile și căldura sa.

Nu-l văd, dar mă trec fiori,
Doar simplul gând mă agită.
Fluturii m-ating
Și aud un foșnet.

Amintirea-mi acoperă încheietura;
Trifoiul mă veghează;
Și el –
El nu mai e.

Parfumul e aici
Doar atât simt:
Miros specific,
Ce mă alină.

Bucăți la fel,
Cu părți diferite,
Ce se întregesc.
Veșnicia,
Doar lângă el se întruchipează.

În amintirea ta

Elev fruntaș Ioniță Marian Daniel
Clasa a X-a C

Mai stai o secundă
O vară, un soare,
Să devii minune,
Să-ți fiu întâmplare
Nu m-ai ascultat,
M-ai părăsit, și-ai plecat
Acum vine toamna,
O toamnă târzie,
O iubire eternă
După o vară zglobie.
Cu o privire maternă
o lacrimă doare,
e udă și pleacă,
o clipă adună,
e toată cunună.

Dobrogea

Elev Puținelu Mihai-Alexandru
Clasa a IX-a A

Dreapta deal, stânga câmpie
Dreapta vis, parcă-i magie...
Zeci de dealuri ce se-ntind
Pe malul Dunării, sclipind.

Încă din Antichitate
Războaie au fost purtate
Migratori greci, corăbii
Colonii - Callatis, Tomis,
Astăzi Dobrogea-i aici
Abțibild de cunoștințe,
De istorie și științe,
Marinarii îi conferă
Veșnicie efemeră!

La mulți ani, dragă Dobrogea!
Rămâi așa cum ești, fiindcă ești frumoasă!

Dorul

Elev caporal Albu Florentina
Clasa a XI-a A

Un apatic dor
Și în sufletu-mi amor,
Pe obraz lacrimile plânse
Se scurg ca un izvor.

Iar, atunci, am simțit că
adierea în părul bălăior
Lăsându-se în zbor ușor
Și cu fire înmiresmate
Le întind pe toate pe spate.

Sub luna plină
Cu farmecul ce-n jos
se lasă
Toată lumea stă s-audă
Cum dragostea a fost aleasă!

Iar când toate frunzele adorate
Zboară-n vânt amestecate,
Corbi și ciori-ngresc pe sus,
Căci dragostea noastră n-a apus!

Regele get

Prof. dr. Adrian Ilie

În stepa bătută de vânt,
Stă regele get, ca o stâncă,
Fecioarele-i dedică un cânt,
Iar armele-n teacă stau încă.

E Dapyx, un rege vestit,
Ce-n fața primejdiei tace,
Și-oricând e gata pregătit,
Așteaptă un semn să atace.

Iubește acest pământ sfânt,
Mai mult decât propria-i viață
Și vrea să-l lase cu legământ
Urmașilor săi, ca speranță.

În luptă este precum un leu,
Soldații săi cinstire îi poartă,
De pavăză stă zi și noapte la cheu
Și cu mândrie sabia-și poartă.

În luptă cu Rholes se-avântă
Și viața și-o dă drept ofrandă,
Iar oamenii săi nu cuvântă,
Cu-ntinderea albastră ei se confundă.

Iubit pământ

Elev Buleu Maria Giulia
Clasa a IX-a C

POEZII

Țara noastră-i râu ce curge
Și se varsă-n depărtare,
Ea ne este mamă și tată,
Oriunde am fi vreodată...

Dacă ești român de-al nostru
Și iubești ce ne-nconjoară,
Ești un fiu al României,
Ce pe fronturi el doboară,

Patriot să fii, e bine,
Asta Ștefan ne-a-nvățat.
Mircea voievod se știe,
Iancu mare comandant!

Asta-i patria ca mamă,
Asta-i tot ce ne e dat
Să iubim a noastră țară,
Tot ce este căutat.

Fiți eroi ai României,
Fiți cutezători din fire,
Iubiți limba strămoșească,
Apărați tot cu mândrie!

Amărăciune de toamna

Elev caporal Purice Georgian-Cătălin
Clasa a XI-a A

Iarăși ai venit prin șoapte,
Ai ofilit atâtea flori!
Peisajul ne-amintește,
Cât suntem de muritori.

Ard lemne de zor în foc,
Când sunt copiii la școală,
Soare nu mai e deloc,
Se așterne doar răceală.

Toată bucuria verii
Pare acum un vis frumos,
Am căzut pradă tăcerii,
Sub cerul veșnic noros.

Ai pavat drumuri cu brumă
Și inimi ai lăsat amare,
Iar valurile cu spumă
Dispar în stâncile de mare.

Slab oftezi prin vântul tău,
Trebuie s-aduci pieire,
Când joci rolul de călău,
Pentru atâta viețuire.

Cu frunze moarte mă îmbraci
Și aduci cu ele patimi,
Iar eu, ca un om stângaci
Mă împiedic printre lacrimi.

„Secvențe din amintiri”

PRIMELE ZILE CONTACTUL CU ECHIPAJUL 14 SEPTEMBRIE 1981 -DIVIZIONUL-

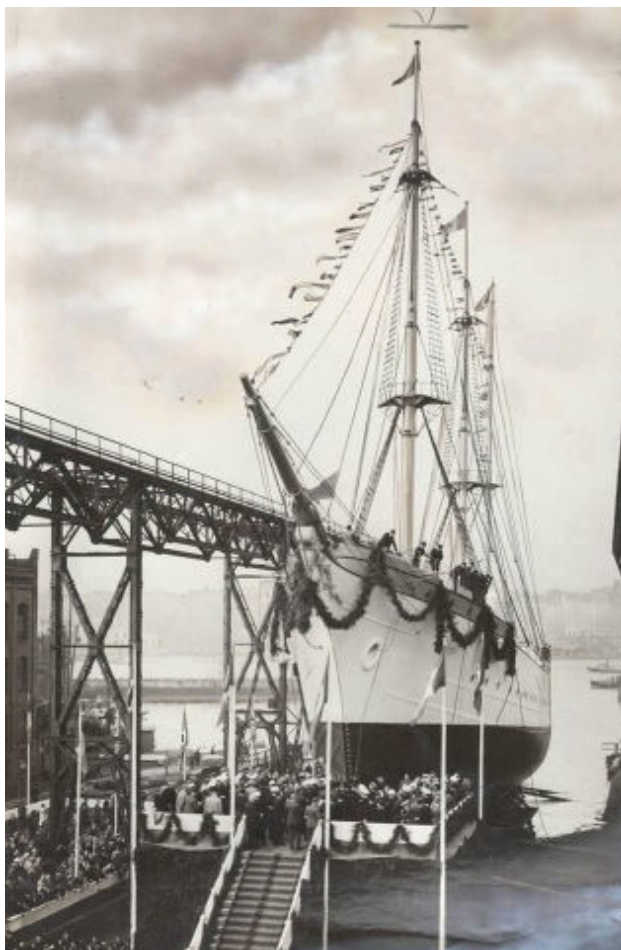
Zi de vară târzie, cu soare blând și vânt ușor răcoros. Toamna dădea semne că vrea să se instaleze de-a binelea. Dana Divizionului 93 Vedete Torpiloare Mari - ora 06.55. Suntem în formație, noi, cei 15 ofițeri din proaspăta promoție 1981 a Institutului de Marină, alături de ceilalți ofițeri și maiștri militari ai unității. Așteptăm cu toții sosirea comandantului unității. Simțim că toate privirile celor din formație sunt îndreptate asupra noastră. Citesc în acestea o anumită satisfacție a faptului că „vor vedea ei ce îi așteaptă în curând”. Totodată pe fețele noastre se poate citi mândria de a fi devenit ceea ce ne-am dorit, adică ofițeri ai Marinei Militare Române. Uniformele noastre noi, curate și elegante pe trupurile noastre suple, ne fac remarcați și oarecum invidiați. O parte din noi face cunoștință cu unitatea abia acum. Alții, printre care și eu, făcusem acest lucru în urmă cu patru luni, atunci când venisem în stagiul de sfârșit de an patru. La ora fixată, adică 07.00, comandantul unității primește raportul de la șeful de stat major. După obișnuitele rapoarte, legate de prezența cadrelor militare aflate în formație, suntem prezentați întregului personal al unității

(prin scoaterea în fața formației) pe funcții și nave, conform repartiției asumate de noi la finalul studiilor în Institut. Simt cu toate privilegiile sunt îndreptate, din nou, asupra noastră, ca niște săgeți, trase de cineva, dar care nu doreau să ne rănească! Liniște deplină, parcă s-ar citi niște condamnări. Toată suflarea e atentă la ce citește comandantul, obișnuit, de altfel cu astfel de momente! Trecem cu bine peste acest moment, emoționant totuși pentru noi. Ne reluăm locul în formație, fiecare la nava lui, și ascultăm, de data asta mai interesați, programul unității pentru ziua și săptămâna în curs. La terminarea raportului, comandanții de nave, în subordinea căror vom fi, ne felicită și ne urează succes în activitate și mai departe în carieră, spunându-ne că de azi am intrat în familia vedetelor torpiloare pe aripi portante și vedetele purtătoare de rachete, formăm „Pumnul de oțel al Marinei Militare”. La finalul Institutului eu am optat pentru funcția de comandant UL. 2-3, adică artilerie și arme sub apă la Vedete Torpiloare Mare - 207. Pentru mine nu era ceva nou, deoarece și în stagiul am „cochetat” tot cu o astfel de funcție, dar în calitate de aspirant. După micul ceremonial de pe dană, pășim pe schela navelor, unii mai cu sfială, fiind pentru prima dată, alții mai siguri pe ei, ca pe ceva cunoscut. Imediat, după prezentarea întregului echipaj de data asta, sunt repartizat pe cabină, careu, cușetă etc. Din acest moment voi ști în permanență unde o să-mi desfășor activitatea, unde o să dorm, să iau masa etc.

Grija șefilor noștri, în speța comandanților de nave, se simte de la primii pași pe navă. Nici nu apucăm bine să ne dezmetecim, că se și aude un cor de sonerii (care cu timpul vor deveni o componentă a vieții de la bordul navei) anunțând adunarea echipajului la pupa. Motivul - Ceremonialul de ridicare a Pavilionului Navei, cel ce semnifică Drapelul de Luptă, dar și a Geacului, ceremonial pe care îl vom repeta zilnic, sub forma aceastei, mai puțin când suntem cu nava în marș. Acesta se încheie cu anunțarea programului navei pentru ziua în curs și a celui pentru această săptămână. Fiecare navă are programul ei, care în general coincide cu al celorlalte nave din divizion, numai ordinea activităților diferă. Pentru mine nu mai era cazul ca, în prima zi, ofițerul secund să mă plimbe pe navă pentru a-mi prezenta totul, așa cum o vor face alți secunzi cu colegi de-ai mei care sunt pentru prima dată pe acest tip de nave. Eram deja familiarizat cu instalațiile navei, cu aparatura de la bord, dar și cu condițiile de cazare, mai puțin cu echipajul navei VTM 207, unde cunoașteam doar ofițerii. Așadar, după câteva momente de pauză, sunt chemat de comandantul navei, la cabina dânsului, unde sunt supus unui mic interogatoriu, referitor la locul de unde vin, unde locuiesc în Mangalia, adică în gazdă, ce condiții sunt, cu ce mă deplasez la unitate, dacă am rude în oraș etc... Mi se precizează că până găsesc gazdă, sau eventual dacă nu găsesc, pot locui la navă, în cabina în care îmi voi desfășura activitatea zilnică. Cazarea la navă nu e interzisă, ba chiar recomandată pentru perioada de început, când trebuie să studiem mai mult timp pentru a ne cunoaște mai bine nava și a ne însuși, cât mai repede, tehnica de care din acest moment vom răspunde. Discuția cu comandantul navei continuă, dar de data asta eu sunt acela care pun întrebări legate de programul orar al navei, atmosfera de la navă etc.

Când discuția devenise mai interesantă (vis-à-vis de formele de relaxare și distracție din oraș) brusc se aude soneria, care de data asta vestește ora de luat gustarea, ce va avea loc la cazarma plutitoare „Trotușul”, locul unde se prepară hrana pentru întreg efectivul unității, atunci când navele se află la cheu. Ne deplasăm toți ofițerii bordului către locul respectiv. Aflăm că noi „calcanii” (așa cum sunt numiți în fiecare an ofițerii sosiți din promoție) vom lua gustarea în seria a doua, din cauza spațiului limitat al popotei ofițeri. Nu ne deranjează (și chiar de-ar fi așa nu avem ce face), suntem la început și ne vom obișnui rapid. Așteptarea este un bun prilej pentru noi, cei mai tineri ofițeri, să schimbăm primele impresii legate de primirea de la fiecare navă, atmosferă, cum e cu comandantul, de treabă sau ceva mai dur, distant etc. Oricum erau primele impresii ce conțineau o mare doză de subiectivism, mai ales că fiecare dintre noi căuta să se laude că la el la navă e mai bine...

Aflăm și programul unității, adică începe la 07.30 și se încheie la 17.30 sau mai corect atunci când toate problemele, din responsabilitatea fiecăruia sunt rezolvate. Cu alte cuvinte, nimeni nu părăsește bordul navei decât atunci când tehnica și aparatura sunt în stare perfectă de funcționare, adică nava este operativă. De regulă se pot rezolva în cele 10 ore, dar mai sunt și excepții și vom afla că nu sunt puține! Deocamdată nu ne gândim dacă și cât timp ne rămâne și pentru noi, pentru a face cunoștință cu orașul, cu stațiunile sau cu posibilele locuri unde ne-am putea distra și relaxa (restaurante, discoteci, cinematografe...). Mai aflăm ceva, anume că, deși sezonul este pe sfârșite, nu avem voie să frecventăm, în uniformă, restaurantele din oraș, iar în stațiuni nici civili nu avem voie! Motivul? Destul de serios pentru acele vremuri – să nu luăm contact cu străinii, și, mai grav, să nu divulgăm secrete militare (conform OG. nr. 6). Pentru a fi totul în regulă, vis-à-vis de acest aspect am luat la cunoștință sub semnătură prelucrarea făcută de ofițerul secund. Eram puțin cam dezamăgiți de această veste și nu știam ce să credem. Spun asta pentru că în discuțiile cu ofițerii mai vechi de la navă, aceștia ne spuneau că nu este așa de negru „dracu” – adică important era să nu te vadă cineva și să te raporteze (în principiu ofițerul de contrainformații sau chiar secretarul de partid al unității). După servirea gustării, împăcați cu gândul că așa e la început, ne deplasăm în așteptarea altor momente corespunzătoare primei zile de muncă la navă. Și ele nu întârzie să apară; prelucrarea normelor de tehnică a securității muncii (NTSM – prescurtat), activitate cu care ne vom întâlni lunar, semnarea în registru, stabilirea responsabilităților (altele decât cele conform atribuțiunilor funcției și a rolurilor de luptă), cunoașterea subordonaților, din unitatea mea de luptă, a șefului de echipaj, stabilirea documentelor pe care le voi avea, înregistrarea lor la compartimentul DS etc.

Toate acestea menite, din start, să ne creeze condițiile desfășurării unor activități legale și regulamentare și care să ne asigure și o satisfacție personală. Ziua se încheie (evident după masa de prânz) cu raportul navei, unde comandantul navei, după ce primește raportul și onorul de la ofițerul secund, face câteva aprecieri asupra modului de desfășurare a activităților din ziua respectivă, prezintă succint ce vom face mâine, dar și pe întreaga săptămână (având în vedere că era ziua de luni). Se mai lămuresc câteva probleme ridicate de doi membri ai echipajului, după care echipajul este liber, adică ofițerii și maiștrii pleacă acasă, la bord rămânând militarii în termen și bineînțeles ofițerul de gardă pe navă, cel ce va răspunde de siguranța navei și a militarilor până în dimineața următoare. Tot la raportul navei aflăm că ofițerul secund al navei va pleca în concediu de odihnă, deoarece începând cu luna octombrie va încadra Centrul de Instrucție, unde o să aibă onoarea să instruiască noii recruți, proaspăt încorporați. Cu alte cuvinte comandantul anunță că funcția de ofițer secund va fi dusă prin cumul de comandantul unității de luptă 4, ofițer mai mare ca mine în promoție cu un an. Nu avea să cumuleze această funcție decât foarte puțin timp (aproximativ 2 săptămâni), deoarece comandantul navei, nefiind mulțumit de prestația sa, m-a „înnobilat” pe mine cu această funcție, mizând atât pe faptul că stagiul l-am efectuat la o navă similară din divizion (la Vedeta Torpiloare Mare - 204) timp de aproape 3 luni de zile, cât și din faptul că vedea în mine un ofițer serios, mai conștiințios, mai bun organizator și, de ce nu, dornic de afirmare, încă din prima zi. Vestea nu m-a bucurat așa cum ar fi trebuit, deoarece doream să aprofundez și să mă ocup mai mult de atribuțiunile mele de comandant de unitate de luptă (UL) artilerie și arme sub apă. Fără comentarii (la vedere, sau poate numai în gând) urma să mă „înham” și în cea de ofițer secund.

Mai târziu, aveam să îmi dau seama că confruntarea cu multitudinea de probleme, specifice funcției de secund, nu au făcut altceva decât să mă călească și să mă pregătească în luarea unor decizii și în organizarea eficientă a activităților de la bordul navei. Îmi pusesem în gând să fac în așa fel încât să nu-l dezamăgesc pe comandant, cel care investise multă încredere în capacitatea mea de organizator. De fapt, ca să fiu sincer, nici nu avea cu cine să mă înlocuiască, în caz de nemulțumire, deoarece șeful mecanic, care era cu 3 ani mai mare în promoție ca mine, era plecat la curs și oricum era mecanic, iar comandantul nu prea avea o părere prea bună despre mecanici din punct de vedere al ordinii, disciplinei, organizării.

Și iată-mă, după numai 3 săptămâni, de la sosirea în unitate, că trebuie să particip (ca reprezentant al navei) alături de ceilalți ofițeri secunzi din unitate la planificarea săptămânală, activitatea importantă care configura calendarul activităților pentru săptămâna următoare și căreia șeful de stat major al unității îi acorda o atenție deosebită, chiar exagerată, așa zice, uneori. Dar poate că așa era normal. Pentru mine, ca orice început, această planificare era o activitate deosebit de stresantă. Mă interesasem la ofițerii secunzi mai vechi în funcție și aflasem că șeful de stat major (cel care conducea activitatea de planificare) te întreabă o mulțime de lucruri, cere lămuriri pentru cea mai mărunta activitate, pe care urma să o execute nava etc... Atât îți trebuia, să nu fii documentat, să nu ai răspunsuri documentate și adecvate vocabularului tacticomarinaresc. În caz contrar tonul ridicat și apăsător al șefului de stat major nu făcea decât să te înhipe și să nu poți da un răspuns coerent și mai grav să îți atragi desconsiderarea acestuia. Toate acestea m-au făcut să fiu foarte atent cu detaliile, să nu ignor nimic, să mă documentez, să tratez totul cu același interes.

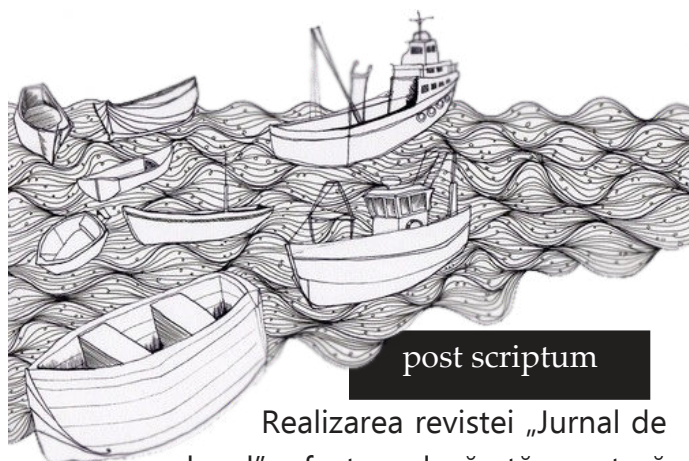
Ieșeam de la planificare ca după un examen reușit, dar care mă storsese de tot. În schimb, scăpat de stres, știam foarte bine și clar ce aveau de făcut echipajul și nava în perioada următoare.

NIMIC NU TREBUIA ȘI NICI NU ERA LĂSAT LA VOIA ÎNTÂMPLĂRII!

Fragment din *Secvențe din amintiri* de Contraamiral,
(rez.) dr. Corneliu Bocai,
Editura City Walk Constanța 2020
Selecție de Alina Davies

MAKING OF

post scriptum

Realizarea revistei „Jurnal de bord” a fost o adevărată aventură și un adevărat challenge. Pot spune că este cel mai mare proiect de care m-am ocupat vreodată și sunt mândră de mine că l-am dus la bun sfârșit. Ne vedem anul viitor!

Art-director & Redactor șef
Elev caporal Puținică Nicoleta

Experiența mea ca secretar general al revistei școlii a fost una plăcută. Am descoperit copii cu talent, la care nu mă așteptam, cu suflet bun și cu o determinare de nemaivăzut.

Secretar de redacție
Elev caporal Oprea Vlăduț Alexandru

Pe parcursul realizării revistei am descoperit micile „genii” care se află în acest liceu, totodată fiind mândră că fac parte din acest colegiu. Implicarea mea ca secretar va fi de neuitat deoarece așa mi-am marcat acest an de studiu.

Secretar de redacție
Elev caporal Lungu Ana Maria

Caseta redacțională

Comandant Colegiu
Comandor dr. ing. Tănase Gabriel

Director adj.
prof. dr. Ilie Adrian

Coordonator revistă
prof. dr. Ilie Adrian

Consilier editorial
prof. dr. Mădălin Roșioru

Art-director & Redactor șef
Elev caporal Puținică Nicoleta XI A

Secretariat redacție
Elev caporal Oprea Vlăduț Alexandru XI A
Elev caporal Lungu Ana Maria XI A

Coperta
Elev caporal Ghiran Gabriel XI B

Profesori coordonatori
prof. dr. Adrian Ilie, prof. dr. Mădălin Roșioru,
prof. dr. Mihaela Matache, prof. dr. Mirela Savin,
prof. Manuela Mihăilă, prof. dr. Mihaela Ene,
prof. dr. Sarău Maria, prof. Valeria Hînză,
prof. Țipău Elena, prof. Mihaela Deancu,
prof. Claudia Hrițcu, prof. Tanța Mitrenca,
prof. Roșu Geanina, prof. Cristina Panasian

Mulțumiri
Referent informare și relații publice: Alina Davies

Fotografii
Arhiva colegiului, arhive personale, pinterest.com

Constanța

Nr. 4

2020-2021

ISSN 2668 - 2532

ISSN - L 2668 - 2532